תּורה נבֿיאים וּכתובֿים

תּרגום ייִדיש פֿון יהואש

אִיובֿ

א 1 עס איז געווען אַ מאַן אין לאַנד עוץ וואָס זײַן נאָמען איז
געווען אִיובֿ; און דער דאָזיקער מאַן איז געווען ערלעך און
רעכטפֿאַרטיק, און גאָטספֿאָרכטיק, און אָפּגעקערט פֿון שלעכטס.
2 און עס זײַנען געבאָרן געוואָרן בײַ אים זיבן זין און דרײַ טעכטער.
3 און זײַן אײגנס איז געווען זיבן טויזנט שאָף, און דרײַ טויזנט
קעמלען, און פֿינף הונדערט געשפּאַן רינדער, און פֿינף הונדערט
אײזעלינס, און זײער אַ סך קנעכט; און דער דאָזיקער מאַן איז געווען
גרעסער פֿון אַלע קינדער פֿון מזרח.

4 און זײַנע זין פֿלעגן גײן און מאַכן אַ מאָלצײַט בײַ איטלעכן אין הויז
אין זײַן טאָג, און זײ פֿלעגן שיקן און רופֿן זײערע דרײַ שוועסטער, צו
עסן און צו טרינקען מיט זײ. 5 און עס איז געווען, אַז ווי די טעג פֿון
דעם מאָלצײַט האָבן זיך אַרומגעדרײט, אַזוי האָט אִיובֿ געשיקט און
האָט זײ געהײליקט, און ער פֿלעגט זיך פֿעדערן אין דער פֿרי, און
אויפֿברענגען בראַנדאָפּפֿער לויט דער צאָל פֿון זײ אַלעמען, וואָרום
אִיובֿ האָט געזאָגט: אפֿשר האָבן מײַנע קינדער געזינדיקט, און זײ
האָבן געלעסטערט גאָט אין זײער האַרצן. אַזוי פֿלעגט אִיובֿ טאָן אַלע
מאָל.

6 און עס איז געווען דער טאָג, ווען די זין פֿון גאָט זײַנען געקומען
זיך שטעלן פֿאַר גאָט, און אויך דער שׂטן איז געקומען צווישן זײ.
7 האָט גאָט געזאָגט צום שׂטן: פֿון וואַנען קומסטו? האָט דער שׂטן
געענטפֿערט גאָט, און האָט געזאָגט: פֿון וואַנדערן איבער דער ערד

און פֿון אַרומגיין אויף איר. 8 האָט גאָט געזאָגט צום שׂטן: האָסטו
אַכט געטאָן אויף מײַן קנעכט איובֿן, אַז עס איז ניטאָ אַזאַ ווי ער
אויף דער ערד, אַ מאַן ערלעך און רעכטפֿאַרטיק, גאָטספֿאָרכטיק און
אָפּגעקערט פֿון שלעכטס? 9 האָט דער שׂטן געענטפֿערט גאָט, און
האָט געזאָגט: איז דען אומזיסט איובֿ גאָטספֿאָרכטיק? 10 האָסטו
ניט אַרומגעצאַמט אים און זײַן הויזגעזינט און אַלץ וואָס איז זײַנס
רונד אַרום? די אַרבעט פֿון זײַנע הענט האָסטו געבענטשט, און זײַן
אייגנס איז פֿאַרשפּרייט איבערן לאַנד. 11 אָבער שטרעק אַקאָרשט
אויס דײַן האַנט, און ריר אָן עפּעס וואָס איז זײַנס, אויב ער וועט ניט
אין דײַן פּנים דיך לעסטערן. 12 האָט גאָט געזאָגט צום שׂטן: אָט איז
אַלץ וואָס איז זײַנס אין דײַן האַנט, נאָר אויף אים זאָלסטו ניט
אויסשטרעקן דײַן האַנט.

איז דער שׂטן אַרויסגעגאַנגען פֿון פֿאַר גאָט.

13 און עס איז געווען איין טאָג, ווי זײַנע זין און זײַנע טעכטער עסן
און טרינקען ווײַן אין הויז פֿון זייער עלטסטן ברודער, 14 אַזוי איז אַ
שָׁלִיח געקומען צו איובֿן, און האָט געזאָגט: די רינדער האָבן
געאַקערט, און די אייזעלינס האָבן זיך געפּיטערט לעבן זיי, 15 זײַנען
באַפֿאַלן שבֿאָער, און האָבן זיי צוגענומען, און די יונגען האָבן זיי
דערשלאָגן מיטן שאַרף פֿון שווערד און נאָר איך אַליין בין אַנטרונען
געוואָרן דיר אָנצוזאָגן. 16 ווי דער רעדט נאָך, אַזוי איז אָנגעקומען אַן
אַנדערער, און האָט געזאָגט: אַ פֿײַער פֿון גאָט איז אַראָפּגעפֿאַלן פֿון
הימל, און האָט אָנגעצונדן די שאָף און די יונגען, און האָט זיי
פֿאַרצערט, און נאָר איך אַליין בין אַנטרונען געוואָרן דיר אָנצוזאָגן.
17 ווי דער רעדט נאָך, אַזוי איז אָנגעקומען אַן אַנדערער, און האָט
געזאָגט: כַּשׂדים האָבן געמאַכט דרײַ מחנות, און זײַנען אָנגעפֿאַלן
אויף די קעמלען, און האָבן זיי צוגענומען, און די יונגען האָבן זיי
דערשלאָגן מיטן שאַרף פֿון שווערד, און נאָר איך אַליין בין אַנטרונען
געוואָרן דיר אָנצוזאָגן. 18 ווי דער רעדט נאָך, אַזוי איז אָנגעקומען אַן
אַנדערער, און האָט געזאָגט: דײַנע זין און דײַנע טעכטער האָבן
געגעסן און געטרונקען ווײַן אין הויז פֿון זייער עלטסטן ברודער,
19 ערשט אַ גרויסער ווינט איז אָנגעקומען פֿון דער זײַט פֿון מדבר,
און האָט אָנגעכאַפּט די פֿיר ווינקלען פֿון הויז, און עס איז
אײַנגעפֿאַלן אויף די יונגעלײַט, און זיי זײַנען געשטאָרבן, און נאָר איך
אַליין בין אַנטרונען געוואָרן דיר אָנצוזאָגן.

20 איז איובֿ אויפֿגעשטאַנען, און האָט צעריסן זײַן מאַנטל, און האָט
אָפּגעשאָרן זײַן קאָפּ, און איז געפֿאַלן אויף דער ערד, און האָט זיך
געבוקט. 21 און ער האָט געזאָגט:

נאַקעט בין איך אַרויסגעגאַנגען פֿון מײַן מוטערס לײַב,
און נאַקעט וועל איך זיך אומקערן אַהין;
גאָט האָט געגעבן, און גאָט האָט צוגענומען,
געלויבט זאָל זײַן דער נאָמען פֿון גאָט.

22 בײַ אַלעם דעם האָט איובֿ ניט געזינדיקט, און ניט געגעבן קיין
לעסטערונג צו גאָט.

ב

1 און עס איז געווען דער טאָג ווען די זין פֿון גאָט זײַנען
געקומען זיך שטעלן פֿאַר גאָט, און אויך דער שׂטן איז געקומען
צווישן זיי, זיך צו שטעלן פֿאַר גאָט. 2 האָט גאָט געזאָגט צום שׂטן:
פֿון וואַנען קומסטו? האָט דער שׂטן געענטפֿערט גאָט, און האָט
געזאָגט: פֿון וואַנדערן איבער דער ערד און פֿון אַרומגיין אויף איר.
3 האָט גאָט געזאָגט צום שׂטן: האָסטו אַכט געטאָן אויף מײַן קנעכט
איובֿן, אַז עס איז ניטאָ אַזאַ ווי ער אויף דער ערד, אַ מאַן ערלעך און
רעכטפֿאַרטיק, גאָטספֿאָרכטיק, און אָפּגעקערט פֿון שלעכטס? און
ער האַלט זיך נאָך אַלץ בײַ זײַן פֿרומקייט; און דו האָסט מיך
אָנגערעדט אויף אים, אים אומצוברענגען אומזיסט. 4 האָט דער
שׂטן געענטפֿערט גאָט, און האָט געזאָגט: הויט פֿאַר הויט, און אַלץ
וואָס אַ מענטש האָט, וועט ער אַוועקגעבן פֿאַר זײַן נפֿש. 5 אָבער
שטרעק אַקאָרשט אויס דײַן האַנט, און ריר אָן זײַן ביין און זײַן
פֿלייש, אויב ער וועט ניט אין דײַן פּנים דיך לעסטערן. 6 האָט גאָט
געזאָגט צום שׂטן: אָט איז ער אין דײַן האַנט, נאָר זײַן נפֿש היט.

7 איז דער שׂטן אַרויסגעגאַנגען פֿון פֿאַר גאָט, און ער האָט געפּלאָגט
איובֿן מיט אַ בייזן אויסשלאָג פֿון זײַן פֿוסטריט ביז זײַן שאַרבן.
8 האָט ער זיך גענומען אַ שערבל זיך צו קראַצן דערמיט; און ער איז
געזעסן אין אַש. 9 האָט זײַן ווײַב צו אים געזאָגט: האַלטסטו זיך נאָך
אַלץ בײַ דײַן פֿרומקייט? לעסטער גאָט, און שטאַרב. 10 האָט ער צו
איר געזאָגט: אַזוי ווי עס רעדט איינע פֿון די נידערטרעכטיקע
רעדסטו. זאָלן מיר דאָס גוטע יאָ אָננעמען פֿון גאָט, און דאָס

שלעכטע זאָלן מיר ניט אָננעמען? בײַ אַלעם דעם האָט איִובֿ ניט
געזינדיקט מיט זײַנע ליפּן.

11 און איִובֿס דרײַ גוטע פֿרײַנט האָבן געהערט פֿון אַל דעם דאָזיקן
בייז וואָס איז געקומען אויף אים, און זיי זײַנען געקומען איטלעכער
פֿון זײַן אָרט, אֶליפֿז דער תֵּימָני, און בִלדַד דער שוחי, און צופֿר דער
נַעֲמָתי; און זיי האָבן אָפּגערעדט אין אײנעם צו גיין אים באַדויערן
און אים טרייסטן. 12 און אַז זיי האָבן אויפֿגעהויבן זייערע אויגן פֿון
דער ווײַטן, האָבן זיי אים ניט דערקענט, און זיי האָבן אויפֿגעהויבן
זייער קָול און האָבן געוויינט; און זיי האָבן איטלעכער צעריסן זײַן
מאַנטל, און געוואָרפֿן שטויב איבער זייערע קעפּ צום הימל. 13 און
זיי זײַנען געזעסן מיט אים אויף דער ערד זיבן טעג און זיבן נעכט,
און קײנער האָט ניט גערעדט צו אים אַ וואָרט, וואָרום זיי האָבן
געזען אַז דער ווייטאָג איז זייער גרויס.

ג

1 דערנאָך האָט איִובֿ געעפֿנט זײַן מויל, און האָט געשאָלטן זײַן
טאָג. 2 און איִובֿ האָט זיך אָפּגערופֿן, און האָט געזאָגט:

3 אונטערגיין זאָל דער טאָג
וואָס איך בין אין אים געבאָרן געוואָרן,
און די נאַכט וואָס האָט אָנגעזאָגט:
אַ ייִנגל איז אַנטפֿאַנגען געוואָרן.
4 יענער טאָג זאָל זײַן חושך,
ניט פֿרעגן זאָל אויף אים גאָט פֿון אויבן,
און ניט שײַנען זאָל אויף אים אַ ליכטיקייט.
5 צונעמען פֿאַר זיך זאָלן אים חושך און טויטשאָטן,
אַ וואָלקעניש זאָל רוען אויף אים,
כמאַרעס פֿון טאָג זאָלן אים שרעקן.
6 יענע נאַכט, אַ שטאָקפֿינצטערניש זאָל זי נעמען,
זי זאָל זיך ניט פֿרייען אין די טעג פֿון יאָר,
אין דער צאָל פֿון חדשים זאָל זי ניט אַרײַנגיין.
7 אָט יענע נאַכט זאָל זײַן וויסט,
ניט קומען אין איר זאָל אַ געזאַנג.
8 פֿלוכן זאָלן זי די וואָס שילטן דעם טאָג,

די וואָס זײַנען גרייט דעם לִוְיָתן אויפֿצוּוועקן.
9 פֿינצטער זאָלן ווערן אירע אָוונטשטערן,
זי זאָל האָפֿן אויף ליכט, און ניטאָ,
און ניט אָנזען די ברעמען פֿון פֿרימאָרגן.
10 ווײַל זי האָט ניט פֿאַרשלאָסן די טירן פֿון מײַן מוטערלײַב,
און פֿאַרבאָרגן מאַטערניש פֿון מײַנע אויגן.

11 פֿאַר וואָס בין איך ניט פֿון טראַכט געשטאָרבן?
אַרויס פֿון לײַב און פֿאַרגאַנגען?
12 אַלמַאי האָבן מיך קני צוגענומען?
און נאָך וואָס בריסט, איך זאָל זייגן?
13 וואָרום איך וואָלט אַצונד געלעגן און געווען שטיל,
איך וואָלט געשלאָפֿן, איך וואָלט רו געהאַט דענצמאָל;
14 מיט מלכים און יועצים פֿון דער ערד,
וואָס פֿאַרבויען וויסטענישן פֿאַר זיך;
15 אָדער מיט שׂרָרות וואָס האָבן גאָלד,
וואָס פֿילן זייערע הײַזער מיט זילבער.
16 אָדער איך וואָלט גאָר ניט געווען, ווי אַ באַהאַלטענער מפּיל,
ווי קינדער וואָס האָבן דעם שײַן ניט געזען.
17 דאָרט הערן אויף די רשָעים צו רודערן,
און דאָרט רוען די מידע אָן כּוח.
18 אין איינעם באַרוט זײַנען די געפֿאַנגענע,
זיי הערן ניט דעם קָול פֿון אַ דריקער.
19 קליין און גרויס איז דאָרטן,
און דער קנעכט איז פֿרײַ פֿון זײַן האַר.

20 פֿאַר וואָס גיט ער ליכט דעם וואָס מאַטערט זיך,
און לעבן די פֿאַרביטערטע אין געמיט?
21 די וואָס האַרן אויפֿן טויט, און ער קומט ניט,
און זיי אַקערן נאָך אים מער ווי נאָך אוֹצרות;
22 די וואָס וואָלטן זיך פֿרייען מיט שׂמחה,
וואָס וואָלטן קווערלן, אַז זיי וואָלטן געפֿינען דעם קבֿר;
23 צו דעם מאַן וואָס זײַן וועג איז פֿאַרבאָרגן,
און גאָט האָט פֿאַרצאַמט פֿאַר אים?
24 וואָרום גלײַך ווי מײַן ברויט קומט מײַן זיפֿצן,
און אַזוי ווי וואַסער גיסן זיך מײַנע געשרייען.

25 וואָרום די אַנגסט וואָס איך האָב געאַנגסט איז מיר אָנגעקומען,
און וואָס איך האָב געפֿאָרכט איז מיר געשען.
26 איך האָב קיין שלווה און קיין רו און קיין מנוחה ניט,
און ציטערניש איז געקומען.

ד

1 האָט געענטפֿערט אֶליפֿז דער תּימָני, און האָט געזאָגט:
2 אַז מע פּרוּווט אַ וואָרט צו דיר וועט דיך פֿאַרדריסן?
אָבער ווער קען זיך אײַנהאַלטן פֿון רייד?
3 זע, האָסט געלערנט פֿילן,
און שלאַפֿע הענט פֿלעגסטו שטאַרקן.
4 דעם געשטרויכלטן פֿלעגן אויפֿשטעלן דײַנע רייד,
און געבייגטע קני פֿלעגסטו פֿעסטיקן.
5 אָבער אַצונד קומט עס צו דיר, ווערסטו אָפּהענטיק,
עס רירט דיך אָן, און ווערסט דערשראָקן.
6 איז ניט דײַן גאָטספֿאָרכטיקייט דײַן בטחון,
דײַן האָפֿענונג די ערלעכקייט פֿון דײַנע וועגן?
7 דערמאָן זיך נאָר, ווער איז אומשולדיק אונטערגעגאַנגען?
און ווּ זײַנען רעכטפֿאַרטיקע פֿאַרטיליקט געוואָרן?
8 ווערדליק איך האָב געזען, איז די וואָס אַקערן אומרעכט,
און זייען אומגליק, זיי שנײַדן עס.
9 פֿון דעם הויך פֿון גאָט גייען זיי אונטער,
און פֿון דעם אָטעם פֿון זײַן צאָרן ווערן זיי פֿאַרלענדט.
10 אַ געבריל פֿון לייב, אַ קָול פֿון ווילדלייב –
אָבער די ציין פֿון די יונגלייבן ווערן צעבראָכן;
11 דער אַלטער לייב גייט אויס אָן שפּײַז,
און די קינדער פֿון דער לייבינטע ווערן צעשפּרייט.
12 און צו מיר פֿלעגט אַ וואָרט זיך פֿאַרגנבֿען,
און מײַן אויער האָט פֿאַרנומען אַ קווינט דערפֿון.
13 אין געדאַנקען, פֿון זעונגען פֿון דער נאַכט,
ווען אַ טיפֿער שלאָף פֿאַלט אויף מענטשן,
14 האָט מיך אַ פּחד געטראָפֿן און אַ ציטערניש,
און האָט אַלע מײַנע ביינער צעשוידערט.
15 און אַ גײַסט פֿלעגט פֿאַר מײַן פּנים אַריבער;
קאַפּויר שטעלן פֿלעגט עס די האָר פֿון מײַן לײַב.

16 ער פֿלעגט שטיין, אָבער איך פֿלעג ניט דערקענען זײַן אָנבליק;
אַ געשטאַלט איז געווען פֿאַר מײַנע אויגן;
אַ שטילקייט און אַ שטים פֿלעג איך הערן:
17 קען אַ מענטש פֿאַר גאָט זײַן גערעכט?
צי קען פֿאַר זײַן באַשעפֿער ריין זײַן אַ מאַן?
18 זע, אין זײַנע קנעכט גלויבט ער ניט,
און אין זײַנע מלאכים מערקט ער אַ פֿאַרזע,
19 הײַנט ווי שוין די ווינער אין הײַזער פֿון ליים,
וואָס זייער גרונט איז אין שטויב?
מע צעדריקט זיי גלײַך ווי אַ מאָיל.
20 צווישן מאָרגן און אָוונט ווערן זיי צעשטויסן,
אומגעמערקט גייען זיי אונטער אויף אייביק.
21 פֿאַר וואָר, אָפּגעריסן ווערט זייער געצעלטשטריק בײַ זיי,
זיי שטאַרבן, און אָן חכמה.

ה

1 רוף אַקאָרשט, איז דאָ ווער זאָל דיר ענטפֿערן?
און צו ועמען פֿון די הייליקע וועסטו זיך קערן?
2 וואָרום דעם נאַרן הרגעט דער כּעס,
און דעם ניט קלוגן טייט די קנאה.
3 זע איך אַ נאַרן אײַנגעוואָרצלט,
רוף איך תּיכּף זײַן ווינונג פֿאַרשאָלטן.
4 זײַנע קינדער וועלן ווײַט זײַן פֿון הילף,
און זיי וועלן צעדריקט ווערן אין טויער,
און קיינער וועט ניט מציל זײַן.
5 וואָרום זײַן שניט וועט דער הונגעריקער אויפֿעסן,
און ביז פֿון די דערנער וועט ער עס אַוועקנעמען;
און אײַנשלינגען וועט די נעץ זייער פֿאַרמעג.
6 פֿאַר וואָר, ניט פֿון שטויב קומט אַרויס אומגליק,
און ניט פֿון דער ערד שפּראָצט מאַטערניש.
7 נײַערט דער מענטש איז צו מאַטערניש געבאָרן;
נאָר היצקעפּ פֿליִען אין דער הייך.
8 אָבער איך וואָלט געזוכט גאָט,
און צו גאָט וואָלט איך געשטעלט מײַן טענה;
9 דער וואָס טוט גרויסע זאַכן ניט צו דערפֿאָרשן,

װוּנדער אַזש אָן אַ צאָל;
10 דער װאָס גיט רעגן אויפֿן געזיכט פֿון דער ערד,
און שיקט װאַסער אויפֿן געזיכט פֿון די פֿעלדער;
11 ער שטעלט די נידעריקע אין דער הייך,
און די פֿינצטערע װערן דערהויבן דורך הילף.
12 ער פֿאַרשטערט די מחשבֿות פֿון די ליסטיקע,
אַז זייערע הענט זאָלן ניט אויפֿטאָן ממשות.
13 ער פֿאַנגט קלוגע אין זייער ליסטיקייט,
און די עצה פֿון די פֿאַרשפּיצטע װערט צעטומלט.
14 בײַ טאָג באַגעגענען זיי פֿינצטערניש,
און אַזוי װי בײַ נאַכט טאַפּן זיי אין מיטן טאָג.
15 און ער העלפֿט פֿון דער שװערד – פֿון זייער מויל,
און פֿון דעם שטאַרקנס האַנט דעם אבֿיון.
16 און דער אָרימאַן קריגט האָפֿענונג,
און אומגערעכטיקייט מאַכט צו איר מויל.

17 זע, װויל איז דעם מענטשן װאָס גאָט שטראָפֿט אים,
און דעם מוסר פֿון אַלמאַכטיקן זאָלסטו ניט פֿאַראַכטן.
18 װאָרום ער מאַכט װיי טאָן, און ער פֿאַרבינדט,
ער פֿאַרװוּנדט, און זײַנע הענט היילן אויס.
19 אין זעקס צרות װעט ער דיך מציל זײַן,
און אין זיבן װעט דיך ניט אָנרירן קיין בייז.
20 אין הונגער װעט ער דיך אויסלייזן פֿון טויט,
און אין מלחמה פֿון דער מאַכט פֿון שװערד.
21 פֿאַר דער רוט פֿון דער צונג װעסטו זײַן פֿאַרבאָרגן,
און װעסט ניט מורא האָבן פֿאַר פֿאַרװיסטונג, אַז זי קומט.
22 פֿון פֿאַרװיסטונג און פֿון הונגער װעסטו לאַכן,
און פֿאַר די חיות פֿון דער ערד װעסטו ניט מורא האָבן.
23 װאָרום מיט די שטיינער פֿון פֿעלד װעט זײַן דײַן בונד,
און די חיה פֿון פֿעלד װעט זײַן שלום מיט דיר.
24 און װעסט װיסן אַז דײַן געצעלט איז בשלום,
און װעסט נאָכזען דײַן װוינונג, און בײַ דיר װעט ניט פֿעלן.
25 און װעסט װיסן אַז דײַן זאָמען װעט זײַן פֿיל,
און דײַנע שפּראָצונגען װי גראָז פֿון דער ערד.
26 װעסט קומען אין פֿולער עלטער צום קבֿר,
װי אַ סטויג קומט אַרײַן אין זײַן צײַט.

27 זע, דאָס האָבן מיר אויסגעפֿאָרשט, אַזוי איז דאָס,
הער עס צו, און דו מערק דיר.

ו 1 האָט געענטפֿערט אִיובֿ, און האָט געזאָגט:
2 ווען געוויגן זאָל געווויגן ווערן מײַן כּעס,
און מײַן בראָך וואָלט מען נעמען אויפֿן וואָגשאָל באַגלײַך!
3 וואָרום שווערער פֿון דעם זאַמד פֿון ימען וואָלט עס זײַן אַצונד;
דרום זײַנען מײַנע ווערטער צעמישט.
4 וואָרום אין מיר זײַנען די פֿײַלן פֿון אַלמאַכטיקן,
וואָס זייער גיפֿט טרינקט מײַן געמיט;
שרעקענישן פֿון גאָט שטעלן זיך אויס קעגן מיר.
5 שרײַט דען אַ וואַלדאייזל אויף גראָז?
צי מרוקעט אַן אָקס אויף זײַן פֿוטער?
6 ווערט אומבאַטעמטס געגעסן אָן זאַלץ?
צי איז דאָ אַ טעם אין זאַפֿט פֿון אַלטיי?
7 וואָס מײַן זעל האָט ניט געוואָלט אָנרירן,
דאָס זײַנען די צושפּײַזן פֿון מײַן ברויט.

8 הלוואַי קומט אָן מײַן פֿאַרלאַנג,
און מײַן האָפֿענונג גיט גאָט!
9 און גאָט וויליקט אײַן און צעדריקט מיך,
לאָזט לויז זײַן האַנט און דערענדיקט מיך!
10 וואָלט דאָס נאָך געווען מײַן נחמה,
און איך וואָלט געטאַנצט אין יסורים;
זאָל ער זײַן אומדערבאַרימדיק;
הגם איך האָב ניט געלייקנט
אָן די ווערטער פֿון הייליקן.

11 וואָס איז מײַן כּוח, אַז איך זאָל האָפֿן?
און וואָס מײַן סוף, אַז איך זאָל אײַנהאַלטן מײַן געמיט?
12 איז דער כּוח פֿון שטיינער מײַן כּוח?
איז מײַן לײַב פֿון קופּער?
13 איז דען פֿאַר מיר קיין הילף ניטאָ,
און אַן עצה איז פֿאַרשטויסן פֿון מיר?

14 דעם וואָס גייט איין קומט רַחמָנות פֿון זײַן חבֿר,
אַפֿילו ער פֿאַרלאָזט די מורא פֿאַרן אַלמאַכטיקן.
15 מײַנע ברידער האָבן געפֿעלשט ווי אַ טײַך,
ווי דער שטראָם פֿון טײַכן וואָס גייען אַוועק,
16 וואָס זײַנען טונקל פֿון אײַז –
אויף זיי באַהאַלט זיך דער שניי.
17 בעת זיי ווערן צעוואַרעמט, ווערן זיי פֿאַרשוווּנדן,
ווי עס ווערט הייס, צעגייען זיי פֿון זייער אָרט.
18 עס דרייען זיך די וועגן פֿון זייער וואַנדער,
זיי פֿאַרגייען אין נישט און ווערן פֿאַרלאָרן.
19 די קאַראַוואַנען פֿון תּימא האָבן אויסגעקוקט,
די גיי-מחנות פֿון שבֿא האָבן געהאָפֿט אויף זיי,
20 אָבער זיי האָבן זיך געשעמט וואָס זיי האָבן זיך פֿאַרזיכערט,
זיי זײַנען אָנגעקומען ביז אַהין און אין שאַנד געבליבן.
21 פֿאַר וואָר, אַצונד זײַט איר מיט אים,
איר האָט דערזען דעם בראָך, און זיך דערשראָקן.
22 האָב איך דען געזאָגט: גיט מיר וואָס,
און פֿון אײַער פֿאַרמעג שענקט פֿאַר מיר?
23 אָדער: מאַכט מיך אַנטרינען פֿון שׂונאס האַנט,
און פֿון דער האַנט פֿון געוואַלטטוער זאָלט איר מיך אויסלייזן?

24 לערנט מיך, און איך וועל שווײַגן,
און וואָס איך האָב פֿאַרזען, גיט מיר צו פֿאַרשטיין.
25 ווי שטאַרק זײַנען ריכטיקע ווערטער!
אָבער וואָס באַווײַזט דאָס באַווײַזן פֿון אײַך?
26 רעכנט איר ווערטער פֿאַר אַ באַווײַז,
און פֿאַר ווינט די רייד פֿון פֿאַרצווייפֿלטן?
27 אַפֿילו אויף אַ יתום וואָלט איר גורל וואַרפֿן,
און איר וואָלט גראָבן אויף אײַער חבֿר.
28 און אַצונד באַווויליקט, קערט אײַך צו מיר;
און צי וועל איך אײַך אין פּנים אַ ליגן זאָגן?
29 קערט אײַך אום, איך בעט אײַך, זאָל קיין עוולה ניט געשען,
יאָ, קערט אײַך ווידער אום, איך בין גערעכט דערין.
30 איז אין מײַן צונג דאָ אומרעכט?
צי שפּירט ניט מײַן גומען פֿאַרברעכן?

ז 1 פֿאַר וואָר, דינסטצײַט האָט דער מענטש אויף דער ערד,
און ווי טעג פֿון אַ געדונגענעם זײַנען זײַנע טעג.
2 ווי אַ קנעכט וואָס שמאַכט נאָך שאָטן,
און ווי אַ געדונגענער וואָס האַרט אויף זײַן לוין,
3 אַזוי האָב איך מיר צוגעטיילט געקריגן חדשים פֿון אומגליק,
און נעכט פֿון מאַטערניש האָט מען מיר צוגעצײלט.
4 אַז איך לייג זיך, זאָג איך: ווען וועל איך אויפֿשטיין?
און די נאַכט ציט זיך, און איך ווער זאַט מיט וואַרפֿעניש ביזן
פֿרימאָרגן.
5 מײַן לײַב איז באַקליידט מיט ווערים און שטיקער ערד,
מײַן הויט פּלאַצט און ווערט צעקראָכן.
6 מײַנע טעג זײַנען פֿלינקער פֿון אַ וועבשיפֿל,
און ווערן פֿאַרלענדט אָן אַ האָפֿענונג.
7 געדענק, אַז אַ הויך איז מײַן לעבן,
מײַן אויג וועט ניט אָנזען מער גוטס.
8 מיך וועט מער ניט אָנקוקן דאָס אויג פֿון מײַן זעער,
דײַנע אויגן זײַנען אויף מיר, און שוין בין איך ניטאָ.
9 פֿאַרלענדט ווערט אַ וואָלקן און פֿאַרגייט,
אַזוי דער וואָס נידערט אין אונטערערד, וועט ניט אַרויפֿקומען.
10 ער וועט זיך מער ניט אומקערן אין זײַן הויז,
און זײַן אָרט וועט אים מער ניט קענען.

11 דרומעך וועל איך ניט פֿאַרמײַדן מײַן מויל,
איך וועל רעדן אין דער קלעמעניש פֿון מײַן געמיט,
איך וועל קלאָגן אין דער ביטערקייט פֿון מײַן זעל.
12 בין איך אַ ים, אָדער אַ ים-חיה,
וואָס דו שטעלסט אַ וואַך איבער מיר?
13 אַז איך זאָג: מײַן בעט וועט מיך טרייסטן,
מײַן געלעגער וועט מיטטראָגן מײַן קלאָג,
14 שרעקסטו מיך מיט חלומות,
און מיט זעונגען גרוילסטו מיך.
15 און מײַן זעל וויל בעסער דערוואָרגעניש,
טויט, איידער די דאָזיקע ביינער מײַנע.
16 מיר איז נמאס; איך וועל אייביק ניט לעבן,
לאָז אָפּ פֿון מיר, וואָרום אַ הויך זײַנען מײַנע טעג.
17 וואָס איז דער מענטש, אַז דו זאָלסט אים גרייסן,

און אַז דו זאָלסט לייגן אויף אים דײַן האַרץ,
18 און אים דערמאָנען אַלע פֿרימאָרגן,
אַלע רגע אים פּרוּוון?
19 ווי לאַנג וועסטו זיך ניט אָפּקערן פֿון מיר?
מיך ניט אָפּלאָזן ביז איך שלינג אַראָפּ מײַן שפּײַעכץ?
20 אַז איך זינדיק, וואָס טו איך דיר, היטער פֿון דעם מענטשן?
פֿאַר וואָס האָסטו מיך געמאַכט פֿאַר דײַן צילברעט,
אַז איך בין געוואָרן זיך אַליין צו לאַסט?
21 און וואָס פֿאַרגיסטו ניט מײַן פֿאַרברעך,
און טוסט ניט אָפּ מײַן זינד?
וואָרום אַצונד וועל איך ליגן אין שטויב,
און וועסט מיך זוכן, און איך וועל ניט זײַן.

ח

1 האָט געענטפֿערט בִלדַד דער שוחי, און האָט געזאָגט:
2 ביז וואַנען וועסטו רעדן דאָס דאָזיקע,
און ווי אַ שטאַרקער ווינט וועלן זײַן די ווערטער פֿון דײַן מויל?
3 וועט דען גאָט פֿאַרדרייען דעם משפּט?
און וועט דער אַלמאַכטיקער פֿאַרדרייען די גערעכטיקייט?
4 אַז דײַנע קינדער האָבן געזינדיקט צו אים,
האָט ער זיי אַוועקגעשיקט פֿאַר זייער פֿאַרברעך.
5 אַז דו וואָלסט זוכן גאָט,
און צום אַלמאַכטיקן בעטן,
6 אַז דו וואָלסט זײַן ריין און רעכטפֿאַרטיק,
וואָלט ער אַצונד זיך דערוועקן פֿאַר דיר,
און גאַנץ מאַכן דײַן גערעכטע וווינונג.
7 און אויב דײַן אָנהייב וועט זײַן קליין,
וועט דײַן סוף זײַן זייער גרויס.

8 וואָרום פֿרעג אַקאָרשט דעם פֿריִערדיקן דור,
און מערק וואָס זייערע עלטערן האָבן אויסגעפֿאָרשט –
9 וואָרום מיר זײַנען פֿון נעכטן, און ווייסן גאָרנישט,
ווײַל אַ שאָטן זײַנען אונדזערע טעג אויף דער ערד –
10 פֿאַר וואָר, זיי וועלן דיך לערנען, זיי וועלן דיר זאָגן,
און פֿון זייער האַרצן אַרויסברענגען ווערטער.

11 קען אויסוואַקסן ראָר אָן אַ זומפּ?
קען גרויס ווערן טײַכגראָז אָן וואַסער?
12 נאָך איז עס אין זײַן גרינקייט, ניט אָפּגעשניטן,
און ווי גאָרע היי ווערט עס פֿאַרטריקנט.
13 אַזוי זײַנען די וועגן פֿון אַלע גאָטפֿאַרגעסער,
און די האָפֿענונג פֿון דעם זינדיקן גייט אונטער.
14 וואָרום זומערפֿאָדים איז זײַן פֿאַרזיכערונג,
און שפּינוועבס זײַן בטחון.
15 ער לענט זיך אָן אויף זײַן הויז, אָבער עס האָט ניט קיין באַשטאַנד,
ער האַלט זיך דראָן, אָבער עס בלײַבט ניט שטיין.
16 זאַפֿטיק איז ער פֿאַר דער זון,
און איבער זײַן גאָרטן גייט אַרויס זײַן שפּראָץ.
17 אין אַ הויפֿן פֿלעכטן זיך זײַנע וואָרצלען,
צווישן שטיינער רײַסט ער זיך דורך.
18 אָבער פֿאַרטיליקט מען אים פֿון זײַן אָרט,
פֿאַרלייקנט ער אים: איך האָב דיך ניט געזען.
19 אָט דאָס איז די פֿרייד פֿון זײַן וועג,
און פֿון דער ערד שפּראָצט אַן אַנדערער אַרויס.
20 זע, גאָט פֿאַראַכט ניט דעם אומשולדיקן,
און וועט ניט אויפֿהאַלטן די האַנט פֿון דעם שלעכטסטוער;
21 ביז ער וועט אָנפֿילן מיט געלעכטער דײַן מויל,
און דײַנע ליפּן מיט שאַלונג.
22 דײַנע שׂונאים װעלן זיך אָנקליידן מיט שאַנד,
און דאָס געצעלט פֿון די רשָעים וועט מער ניט זײַן.

ט 1 האָט געענטפֿערט איובֿ, און האָט געזאָגט:
2 אמת, איך ווייס אַז אַזוי איז עס;
און ווי קען אַ מענטש גערעכט זײַן קעגן גאָט?
3 אַז ער זאָל װעלן זיך קריגן מיט אים,
וואָלט ער אים ניט געקענט ענטפֿערן איינס פֿון טויזנט.
4 קלוג אין האַרצן, און שטאַרק אין כּוח –
ווער קען זיך עקשנען קעגן אים און אַרויס גאַנץ?
5 דער וואָס רוקט איבער בערג, און זיי מערקן ניט,
ווען ער קערט זיי איבער אין זײַן צאָרן.

6 דער וואָס טרייסלט אויף די ערד פֿון איר אָרט,
אַז אירע זײַלן ציטערן.
7 דער וואָס הייסט דער זון, און זי שײַנט ניט,
און די שטערן פֿאַרחתמעט ער.
8 ער האָט אויסגעשפּרייט די הימלען אַליין,
און ער טרעט אויף די הייכן פֿון ים.
9 ער האָט געמאַכט דעם בערשטערן,
דעם אָריאָן און דעם זיבנשטערן,
און די קאַמערן פֿון דָרום.
10 ער טוט גרויסע זאַכן אַזש ניט צו דערפֿאָרשן,
און וווּנדער אַזש אָן אַ צאָל.
11 אָט גייט ער מיר פֿאַרבײַ, און איך זע ניט,
און ער ציט דורך, און איך מערק אים ניט.
12 אָט כאַפּט ער אַוועק – ווער קען אים אָפּהאַלטן?
ווער קען אים זאָגן: וואָס טוסטו?
13 גאָט קערט ניט אָפּ זײַן צאָרן;
אונטער אים האָבן זיך געבויגן די העלפֿער פֿון רַהַבֿ.
14 הײַנט ווי שוין קען איך אים ענטפֿערן,
קלײַבן מײַנע ווערטער קעגן אים?
15 וואָס אַפֿילו איך זאָל גערעכט זײַן, קען איך ניט ענטפֿערן;
בעטן מוז איך זיך בײַ דעם וואָס משפּט מיך.
16 אַפֿילו איך זאָל רופֿן און ער זאָל ענטפֿערן,
וואָלט איך ניט גלויבן אַז ער האָט פֿאַרנומען מײַן קָול.
17 ער וואָס צערײַבט מיך מיט שטורעמווינט,
און מערט מײַנע ווונדן אומזיסט.
18 ער לאָזט מיך מײַן אָטעם ניט אָפּציִען,
נײַערט ער זעטיקט מיך מיט ביטערנישן.
19 אויב אין כּוח, איז ער מאַכטיקער,
און אויב אויף אַ משפּט: „ווער קען מיך לאָדן?”
20 אַפֿילו איך זאָל זײַן גערעכט, וועט מײַן מויל מיך פֿאַרשולדיקן;
איך מעג זײַן אומשולדיק, וועט ער מיך מאַכן פֿאַר קרום.

21 איך בין אומשולדיק;
מיך אַרט ניט מײַן נפֿש,
מיר איז נמאס מײַן לעבן.
22 עס איז אַלץ איינס, דרום זאָג איך:

דעם אומשולדיקן אַזוי ווי דעם רָשע פֿאַרלענדט ער.
23 ווען די רוט טייט פּלוצלינג,
שפּאָט ער אויף דעם גוססן פֿון די אומשולדיקע.
24 די ערד איז איבערגעגעבן אין דער האַנט פֿון רָשע;
דעם פּנים פֿון אירע ריכטער פֿאַרדעקט ער;
אויב ניט, ווער דען איז דאָס?
25 און מײַנע טעג זײַנען פֿלינקער פֿון אַ לויפֿער,
זיי זײַנען אַנטלאָפֿן, ניט אָנגעזען גוטס.
26 זיי זײַנען אַוועק גלײַך ווי ראָרשיפֿן,
ווי אַן אָדלער וואָס שוועבט אויפֿן עסן.
27 אַז איך זאָג, איך וועל פֿאַרגעסן מײַן קלאָג,
אַוועקוואַרפֿן מײַן אומעטיק פּנים, און זיך אויפֿמונטערן,
28 שרעק איך זיך פֿאַר אַלע מײַנע ווייטאָגן,
איך ווייס אַז דו וועסט מיר ניט שענקען.
29 שולדיק מוז איך בלײַבן,
טאָ נאָך וואָס זאָל איך מיך מיִען אומנישט?
30 אַז איך וואָלט זיך געוואַשן מיט שנייוואַסער,
און גערייניקט מיט לויג מײַנע הענט,
31 וועסטו דענצמאָל אין אַ גראָבן מיך אײַנטונקען,
אַז מײַנע קליידער וועלן זיך עקלען מיט מיר.
32 וואָרום ניט אַ מענטש ווי איך איז ער, איך זאָל אים ענטפֿערן,
מיר זאָלן אין איינעם צום משפּט גיין.
33 ניטאָ צווישן אונדז קיין אַנטשיידער,
וואָס זאָל לייגן זײַן האַנט אויף אונדז ביידן.
34 זאָל ער אָפּטאָן פֿון מיר זײַן רוט,
און זײַן אימה זאָל מיך ניט שרעקן,
35 וועל איך רעדן, און ניט מורא האָבן פֿאַר אים;
וואָרום בין איך דען ניט פֿעסט בײַ זיך?

י 1 מיר אַליין עקלט מײַן לעבן;
איך וועל פֿון מיר לויז לאָזן מײַן קלאָג,
איך וועל רעדן אין דער ביטערקייט פֿון מײַן זעל.
2 איך וועל זאָגן צו גאָט: זאָלסט מיך ניט שולדיק מאַכן;
לאָז מיך וויסן פֿאַר וואָס דו קריגסט זיך מיט מיר.

3 איז דיר גוט אַז דו דריקסט,
אַז דו פֿאַראַכטסט די מי פֿון דײַנע הענט,
און דעם באַראָט פֿון די רשָעים באַשײַנסטו?
4 זײַנען אויגן פֿון פֿלייש בײַ דיר?
צי זעסטו ווי אַ מענטש זעט?
5 זײַנען ווי די טעג פֿון אַ מענטשן דײַנע טעג,
צי דײַנע יאָרן ווי די טעג פֿון אַ מאַן?
6 אַז דו זוכסט מײַן זינד,
און פֿאָרשסט מײַן חטא,
7 הגם דו ווייסט אַז איך בין ניט שולדיק,
נאָר ניטאָ ווער זאָל מציל זײַן פֿון דײַן האַנט.
8 דײַנע הענט האָבן מיך געפֿורעמט און געמאַכט
מיט אַלעם מיט אַנאַנדער, פֿון דעסט וועגן ברענגסטו מיך אום.
9 געדענק פֿאָרט, אַז ווי ליים האָסטו מיך געמאַכט,
און צו שטויב וועסטו מיך אומקערן.
10 פֿאַר וואָר, ווי מילך האָסטו מיך אויסגעגאָסן,
און ווי קעז האָסטו מיך פֿאַרגליווערט.
11 מיט הויט און פֿלייש האָסטו מיך באַקליידט,
און מיט ביינער און אָדערן געפֿלאָכטן.
12 לעבן און גענאָד האָסטו מיר באַשערט,
און דײַן אָבאַכט האָט אָפּגעהיט מײַן גײַסט.
13 אָבער דאָס האָסטו באַהאַלטן אין דײַן האַרצן,
איך ווייס אַז דאָס האָסטו געהאַט אין זינען:
14 אַז איך זינדיק, וועסטו מיך היטן,
און פֿון מײַן חטא מיך ניט ריין מאַכן.
15 אַז איך בין שולדיק, איז ווײ צו מיר,
און בין איך גערעכט, קען איך ניט אויפֿהייבן דעם קאָפּ,
זאַט מיט שאַנד, און זעענדיק מײַן פּײַן.
16 און הייבט ער זיך אויף, יאָגסטו מיך ווי אַ לייב,
און אַלץ ווידער באַגייסטו זיך משונה קעגן מיר.
17 באַנײַסט דײַנע עדות קעגן מיר,
און מערסט דײַן כּעס אויף מיר;
געביטן נאָכאַנאַנד ווערט דער חיל קעגן מיר.

18 און נאָך וואָס האָסטו מיך פֿון טראַכט אַרויסגעצויגן?
איך וואָלט פֿאַרגאַנגען, און אַן אויג וואָלט מיך ניט אָנגעזען.

19 ווי ניט געווען װאָלט איך געווען,
פֿון מוטערלײַב װאָלט איך צום קבֿר געבראַכט געוואָרן.
20 מײַנע טעג זײַנען דאָך װיניק, טאָ הער אויף,
און טו זיך אָפּ פֿון מיר, איך זאָל זיך אויפֿמונטערן אַ ביסל,
21 אײדער איך גײ אַוועק זיך ניט אומצוקערן,
אין אַ לאַנד פֿון חושך און טויטשאָטן,
22 אַ לאַנד טונקל ווי די פֿינצטערניש אַליין,
טויטשאָטן אָן אָרדענונג,
וווּ אַפֿילו אַז עס שײַנט, איז ווי פֿינצטערניש.

יא

1 האָט געענטפֿערט צופֿר דער נַעֲמָתי, און האָט געזאָגט:
2 זאָל דער פֿילרעדעווודיקער בלײַבן ניט געענטפֿערט?
און צי זאָל דער ליפּנמענטש בלײַבן גערעכט?
3 דײַנע פּלוידערײַען מאַכן מענטשן שווײַגן,
און דו שפּאָטסט, און קײנער האַלט ניט פֿאָר.
4 און דו זאָגסט: לויטער איז מײַן לערנונג,
און ריין בין איך אין דײַנע אויגן.
5 אָבער הלוואי רעדט גאָט,
און עפֿנט זײַנע ליפּן מיט דיר,
6 און דערצײלט דיר די פֿאַרבאָרגענישן פֿון קלוגשאַפֿט,
ווי פֿילפֿאַכיק די חכמה איז,
און וואָלסט וויסן אַז גאָט מאָנט פֿון דיר
ווייניקער ווי דײַן זינד.
7 ווילסטו די דערפֿאָרשונג פֿון גאָט געפֿינען?
צי דעם ציל פֿון אַלמאַכטיקן געפֿינען?
8 עס איז הויך ווי די הימלען, וואָס קענסטו אויפֿטאָן?
טיפֿער פֿון אונטערערד, וואָס קענסטו וויסן?
9 לענגער פֿון דער ערד איז די מאָס דערפֿון,
און ברייטער פֿון ים.
10 אַז ער גייט פֿאַרבײַ און פֿאַרשליסט,
אָדער ער זאַמלט אײַן, ווער קען אים אָפּהאַלטן?
11 וואָרום ער ווייס די פֿאַלשע לײַט,
און ער זעט דאָס אומרעכט, אָן צו מאָל אַ קוק טאָן.
12 אָבער דער פּוסטער מענטש וועט קריגן שׂכל,

ווען אַ יונגער וואַלדאייזל וועט איבערגעבאָרן ווערן אין אַ מענטשן.
13 אַז דו וועסט צוקערן דײַן האַרץ,
און אויסשפּרייטן צו אים דײַנע הענט –
14 אויב אומרעכט איז אין דײַן האַנט, דערווײַטער עס,
און זאָלסט ניט לאָזן רוען אין דײַנע געצעלטן אַן עוולה –
15 דענצמאָל וועסטו אויפֿהייבן דײַן פּנים אָן אַ פֿלעק,
און וועסט פֿעסט זײַן, און ניט מורא האָבן.
16 וואָרום די מאַטערניש וועסטו פֿאַרגעסן;
ווי וואַסער וואָס איז אַוועק וועסטו עס דערמאָנען.
17 און העלער ווי מיטן טאָג וועט אויפֿשטיין דײַן לעבן,
די פֿינצטערניש וועט ווי דע מאָרגן ווערן.
18 און וועסט זײַן זיכער, ווײַל האָפֿענונג איז דאָ,
און וועסט זיך אַרומקוקן, און ליגן אין זיכערקייט.
19 און וועסט הויערן, און קיינער וועט ניט שרעקן,
און פֿיל וועלן זוכן דײַן לײַטזעליקייט.
20 אָבער די אויגן פֿון די רשָעים וועלן אויסגיין,
און אַנטרינונג וועט זײַן פֿאַרלאָרן פֿון זיי,
און זייער האָפֿענונג – אַן אויסהויכעניש פֿון דער נשמה.

יב

1 האָט געענטפֿערט איובֿ, און האָט געזאָגט:
2 אמת יאָ, איר זײַט די לײַט,
און מיט אײַך וועט אָפּשטאַרבן די חכמה!
3 איך האָב אויך פֿאַרשטאַנדיקייט אַזוי ווי איר,
איך פֿאַל ניט אַראָפּ קעגן אײַך;
און בײַ וועמען איז אַזוי וואָס ניטאָ?
4 אַ געלעכטער בײַם חבֿר בין איך געוואָרן –
דער וואָס האָט גערופֿן צו גאָט, און ער האָט אים געענטפֿערט;
אַ געלעכטער – דער גערעכטער, דער פֿרומער.
5 דעם אומגליקלעכן קומט פֿאַראַכטונג,
ווערדליק די געדאַנקען פֿון דעם גליקלעכן,
אַ שטויס – די וואָס זייער פֿוס גליטשט זיך אויס.
6 בשַלווה זײַנען די געצעלטן פֿון די רויבער,
און אין זיכערקייט די וואָס דערצערענען גאָט,
דער וואָס ברענגט זײַן גאָט אין זײַן פֿויסט.

7 אָבער פֿרעג אַקאָרשט די בהמות, און זיי וועלן דיך לערנען,
און דעם פֿויגל פֿון הימל, און ער וועט דיר זאָגן;
8 אָדער רעד צו דער ערד, און זי וועט דיך לערנען,
און דיר וועלן דערציילן די פֿישן פֿון ים.
9 ווער צווישן אַלע דאָזיקע ווייס ניט,
אַז די האַנט פֿון גאָט האָט דאָס געמאַכט?
10 אַז אין זײַן האַנט איז די זעל פֿון יעטוועדער לעבעדיקן,
און דער גײַסט פֿון יעטוועדער מענטשנס לײַב. –
11 דאַרף ניט דאָס אויער פּרוּוון ווערטער,
אַזוי ווי דער גומען פֿאַרזוכט זײַן שפּײַז?
12 איז בײַ גרײַזן די חכמה,
און אין אַריכת-ימים פֿאַרשטאַנדיקייט? –
13 בײַ אים איז חכמה און גבֿורה,
ער האָט עצות און פֿאַרשטאַנדיקייט.
14 זע, ער צעשטערט, און עס ווערט ניט אָפּגעבויט,
ער פֿאַרשליסט אַ מענטשן, און עס ווערט ניט געעפֿנט.
15 זע, ער פֿאַרהאַלט וואַסערן, און זיי ווערן אויסגעטריקנט,
און ער שיקט זיי אַרויס, און זיי קערן איבער די ערד.
16 בײַ אים איז מאַכט און קלוגשאַפֿט,
זײַנער איז אי דער פֿאַרפֿירטער אי דער פֿאַרפֿירער.
17 ער מאַכט אומגיין די יועצים באַנומענע,
און די ריכטער באַנאַרישט ער.
18 די געבונדענע פֿון די מלכים מאַכט ער לויז,
און אויף זייערע לענדן בינדט ער אַ שטריקגאַרטל.
19 ער מאַכט אומגיין די כהנים באַנומענע,
און די מאַכטיקע פֿאַרדרייט ער.
20 ער נעמט אָפּ דעם לשון בײַ די באַרעדעוודיקע,
און דעם שׂכל פֿון די זקנים נעמט ער אַוועק.
21 ער גיסט פֿאַראַכטונג אויף פֿירשטן,
און דעם אָנגורט פֿון די שטאַרקע מאַכט ער לויז.
22 ער אַנטפּלעקט טיפֿענישן פֿון דער פֿינצטער,
און ברענגט אַרויס אין ליכט דעם שאָטן פֿון טויט.
23 ער דערהייכט די פֿעלקער, און ברענגט זיי אונטער,
ער שפּרייט אויס די פֿעלקער, און פֿירט זיי אַוועק.
24 ער טוט אָפּ דעם שׂכל פֿון די הויפּטלײַט פֿון דעם פֿאָלק פֿון לאַנד,
און מאַכט זיי בלאָנדזשען אין אַ וויסטעניש אָן אַ וועג.

25 זיי טאַפּן אין חושך אָן ליכט,
און ער מאַכט זיי וואַקלען ווי אַ שיכּורער.

יג

1 זע, אַלץ האָט געזען מײַן אויג,
מײַן אויער האָט געהערט און זיך געמערקט.
2 ווי איר ווייסט, וויים איך אויך,
איך פֿאַל ניט אַראָפּ קעגן אײַך.
3 אָבער איך וויל צום אַלמאַכטיקן רעדן,
און טענהן צו גאָט וויל איך.
4 איר אָבער זײַט שמירער פֿון ליגן,
נישטיקע רופֿאים זײַט איר אַלע.
5 הלוואי וואָלט איר שווײַגן געשוויגן,
וואָלט דאָס פֿון אײַך אַ חכמה געווען.
6 הערט אַקאָרשט מײַן טענה,
און די קריג פֿון מײַנע ליפּן פֿאַרנעמט.
7 ווילט איר פֿאַר גאָט רעדן אומרעכט,
און פֿאַר אים רעדן באַטרוג?
8 ווילט איר זײַן פּנים שאַנעווען,
צי ווילט איר פֿאַר גאָט זיך קריגן?
9 וועט גוט זײַן אַז ער וועט אײַך אויספֿאָרשן?
צי ווי מע נאַרט אַ מענטשן וועט איר אים אָפּנאַרן?
10 שטראָפֿן וועט ער אײַך שטראָפֿן,
אויב איר וועט אין פֿאַרבאָרגעניש שאַנעווען.
11 פֿאַר וואָר, זײַן גרויסקייט וועט אײַך דערשרעקן,
און זײַן פּחד וועט פֿאַלן אויף אײַך.
12 אײַערע בײַשפּילן זײַנען געגליכן צו אַש,
צו הויפֿנס ליים אײַערע רייד הויפֿנס.

13 לאָזט מיך אָפּ, און איך וועל רעדן,
און זאָל קומען אויף מיר וואָס וויל.
14 מעג זײַן וואָס, איך וועל נעמען מײַן פֿלייש אין מײַנע ציין,
און מײַן לעבן וועל איך אײַנשטעלן אין מײַן האַנט.
15 אָט וועט ער מיך טייטן – איך ריכט זיך אויף אים –
אָבער מײַנע וועגן וועל איך אויספֿווײַזן פֿאַר אים.

16 שוין דאָס וועט מיר זײַן אַ הילף,
וואָס פֿאַר אים קען קיין פֿאַלשער ניט קומען.
17 הערן הערט-צו מײַן וואָרט,
און מײַן אַרויסזאָג מיט אײַערע אויערן.
18 אָט, איך בעט אײַך, לייג איך פֿאָר דעם משפּט;
איך ווייס אַז איך וועל זײַן גערעכט.
19 ווער איז דער וואָס קען קריגן מיט מיר?
וואָרום דענצמאָל וואָלט איך שווײַגן און פֿאַרגיין.

20 נאָר צוויי זאַכן זאָלסטו ניט טאָן מיט מיר,
דענצמאָל וועל איך פֿאַר דײַן פּנים זיך ניט פֿאַרבאָרגן:
21 דײַן האַנט דערווײַטער פֿון מיר,
און דײַן אימה זאָל מיך ניט שרעקן.
22 און רוף, און איך וועל דיר ענטפֿערן,
צי איך וועל רעדן, און ענטפֿער דו מיר.
23 וויפֿיל האָב איך זינד און חטאים?
מײַן פֿאַרברעך און מײַן חטא לאָז מיך וויסן.
24 פֿאַר וואָס פֿאַרבאָרגסטו דײַן פּנים,
און רעכנסט מיך פֿאַר אַ שׂונא צו דיר?
25 צי אַ געטריבן בלאַט ווילסטו אײַנשרעקן,
און אַ פֿאַרטריקנטן שטרוי ווילסטו נאָכיאָגן?
26 וואָס דו שרײַבסט מיר אָן ביטערנישן,
און מאַכסט מיך יַרשען די זינד פֿון מײַן יוגנט;
27 און טוסט אַרײַן אין אַ קלאָץ מײַנע פֿיס,
און היטסט אַלע מײַנע שטעגן;
אַרום מײַנע פֿוסטריט גריבלסטו זיך.
28 און איך בין ווי אַ לאָגל וואָס צעקריכט,
ווי אַ בגד וואָס מאָיל האָט אים צעפֿרעסן.

יד

1 דער מענטש, געבאָרן פֿון אַ פֿרוי,
האָט קורצע טעג און זאַט פֿאַרדראָס.
2 ווי אַ בלום קומט ער אַרויס און ווערט פֿאַרשניטן,
און ער אַנטלויפֿט ווי אַ שאָטן און באַשטייט ניט.
3 און אויף אַזעלכן האַלטסטו אָפֿן דײַנע אויגן?

און מיך ווילסטו ברענגען צום משפּט מיט דיר?
4 ווער קען מאַכן ריין פֿון אומריין?
קיין איינער ניט.
5 אויב זײַנע טעג זײַנען צוגעשניטן,
די צאָל פֿון זײַנע חדשים איז בײַ דיר,
גרענעצן האָסטו אים געמאַכט וואָס ער קען ניט אַריבער,
6 קער זיך אָפּ פֿון אים, כּדי ער זאָל האָבן רו,
ביז ער וועט דערפֿילן ווי אַ געדונגענער זײַן טאָג.

7 וואָרום פֿאַר אַ בוים איז דאָ אַ האָפֿענונג;
אַז ער ווערט אָפּגעשניטן, באַנײַט ער זיך ווידער,
און זײַן שפּראָץ הערט ניט אויף.
8 אַז אַלט אין דער ערד ווערט זײַן וואָרצל,
און אין שטויב שטאַרבט אָפּ זײַן שטאַם,
9 פֿון רֵיח פֿון וואַסער בליט ער אויף,
און לאָזט ריטלעך אַרויס ווי אַ פֿלאַנצונג.
10 אָבער אַ מאַן שטאַרבט און פֿאַלט אַוועק,
און פֿאַרגאַנגען דער מענטש, און ווּ איז ער?
11 וואַסערן גייען אַוועק פֿון ים,
און אַ טײַך ווערט אויסגעטריקנט און טרוקן;
12 און דער מענטש לייגט זיך און שטייט ניט אויף;
ביז קיין הימל וועט ניט זײַן וועלן זיי זיך ניט אויפֿכאַפּן,
און ניט אויפֿוואַכן פֿון זייער שלאָף.
13 ווען דו וואָלסט מיך אין אונטערערד באַהאַלטן,
מיך פֿאַרבאָרגן ביז דײַן צאָרן וועט אָפּגיין,
מיר שטעלן אַ צײַט, און זיך דערמאָנען אָן מיר! –
14 אַז אַ מענטש שטאַרבט, וועט ער דען לעבעדיק ווערן? –
אַלע טעג פֿון מײַן דינסטצײַט וואָלט איך געהאַרט
ביז מײַן אורלויב וועט קומען.
15 וואָלסט גערופֿן, און איך וואָלט דיר געענטפֿערט,
ווען דו וואָלסט געגלוסט צו דעם ווערק פֿון דײַנע הענט.
16 אָבער אַצונד ציילסטו מײַנע טריט,
וואַרטסט צו מאָל ניט אויף מײַן חטא.
17 פֿאַרחתמעט אין אַ בײַטל איז מײַן פֿאַרברעך,
און דו לייגסט נאָך צו צו מײַן זינד.
18 יאָ פֿאַר וואָר, אַ געפֿאַלענער באַרג צעברעקלט זיך,

און אַ פֿעלדז ווערט פֿאַררוקט פֿון זײַן אָרט;
19 וואַסער צערײַבט שטיינער,
אירע פֿלייצונגען שווענקען אַוועק דעם שטויב פֿון דער ערד;
אַזוי ברענגסטו אונטער די האָפֿענונג פֿון דעם מענטשן.
20 שטאַרקסט אים אייביק איבער, און ער פֿאַרגייט,
פֿאַרענדערסט זײַן פּנים, און שיקסט אים אַוועק.
21 זײַנע קינדער האָבן כּבֿוד, און ער ווייס ניט,
און זיי ווערן צו קליין, און ער מערקט זיי ניט.
22 נאָר זײַן פֿלייש וויטאָקט אויף אים,
און זײַן זעל טרויערט אויף אים.

טו

1 האָט געענטפֿערט אֶליפֿז דער תּימָני, און האָט געזאָגט:
2 וועט אַ חכם ענטפֿערן מיט קענשאַפֿט פֿון לופֿט,
און אָנפֿילן מיט מזרח-ווינט זײַן בויך?
3 טענהן רייד וואָס טויגן ניט,
און ווערטער וואָס מע ברענגט קיין נוץ ניט מיט זיי?
4 אויך פֿאַרשטערסטו די גאָטספֿאָרכטיקייט,
און מינערסט די פֿרומקייט פֿאַר גאָט.
5 וואָרום דײַן זינד לערנט דײַן מויל,
און קלײַבסט אויס די צונג פֿון די ליסטיקע.
6 דײַן אייגן מויל מאַכט דיך שולדיק, און ניט איך,
און דײַנע ליפּן זאָגן עדות קעגן דיר.

7 ביסטו דער ערשטער מענטש געבאָרן געוואָרן?
אָדער ביסטו פֿאַר די בערג באַשאַפֿן געוואָרן?
8 האָסטו דעם סוד פֿון גאָט אײַנגעהערט,
און אַוועקגענומען צו זיך די חכמה?
9 וואָס אַזוינס ווייסטו, וואָס מיר ווייסן ניט?
פֿאַרשטייסטו, וואָס בײַ אונדז איז ניטאָ?
10 אי אַ גראָער קאָפּ אי אַ גרייַז איז דאָ צווישן אונדז,
עלטער פֿון דײַן פֿאָטער אין טעג.
11 זײַנען דיר ווינציק די טרייסטונגען פֿון גאָט,
און דאָס וואָרט וואָס איז מילד צו דיר?
12 וואָס נעמט דיך דײַן האַרץ,

און וואָס ווינקען דײַנע אויגן,
13 אַז דו קערסט קעגן גאָט דײַן גײַסט,
און לאָזט אַרויס רייד פֿון דײַן מויל?
14 וואָס איז אַ מענטש, אַז ער זאָל זײַן ריין?
און קען דען גערעכט זײַן אַ געבאָרענער פֿון אַ פֿרוי?
15 זע, אין זײַנע הייליקע גלויבט ער ניט,
און די הימלען זײַנען ניט ריין אין זײַנע אויגן,
16 הײַנט ווי שוין דער אומווערדיקער און פֿאַרדאָרבענער,
דער מענטש, וואָס טרינקט אומרעכט ווי וואַסער?

17 איך וועל דיר באַשיידן, הער מיר צו,
און וואָס איך האָב געזען וועל איך דערציילן;
18 וואָס די חכמים גיבן איבער –
און פֿאַרהוילן ניט – פֿון זייערע עלטערן,
19 וואָס צו זיי אַליין איז געגעבן געוואָרן דאָס לאַנד,
און קיין פֿרעמדער איז ניט דורכגעגאַנגען צווישן זיי.
20 אַלע זײַנע טעג איז אין ציטערניש דער רָשע,
און געציילטע יאָרן זײַנען אָנגעברייט דעם געוואַלטטוער.
21 אַ קָול פֿון אַנגסטן איז אין זײַנע אויערן:
אין מיטן שלום וועט קומען אַ פֿאַרוויסטער אויף אים.
22 ער גלויבט ניט זיך אויסצודרייען פֿון פֿינצטערניש,
און ער איז אויסגעקליבן פֿאַרן שווערד.
23 ער וואָגלט אום נאָך ברויט: ווּ איז עס?
ער ווייס אַז לעבן אים איז אָנגעברייט דער טאָג פֿון פֿינצטערניש.
24 אים שרעקן אַנגסט און דריקעניש,
זיי כאַפּן אים אָן ווי אַ מלך אָנגעברייט צום קריג.
25 ווײַל ער האָט אויסגעשטרעקט קעגן גאָט זײַן האַנט,
און קעגן אַלמאַכטיקן זיך געשטאַרקט;
26 געלאָפֿן קעגן אים מיט אַ שטאָלצן האַלדז,
מיט די דיקע רוקנס פֿון זײַנע שילדן.
27 ווײַל ער האָט באַדעקט זײַן פּנים מיט זײַן פֿעטס,
און אָנגעלייגט פֿלאָסטן אויפֿן לענד;
28 און ער האָט באַוווינט פֿאַרוויסטע שטעט,
הײַזער וואָס מע זיצט ניט אין זיי,
וואָס זײַנען געווען אָנגעברייט אויף הויפֿנס.
29 ער וועט ניט רײַך זײַן, און ניט באַשטיין וועט זײַן פֿאַרמעג,

און ניט נייַגן וועט זיך צו דער ערד זייער תּבֿואה.
30 ער וועט זיך ניט אָפּטאָן פֿון פֿינצטערניש;
זייַן שפּראָץ וועט פֿאַרטריקענען אַ פֿלאַם,
31 און ער וועט אָפּגעטאָן ווערן דורך אַ הויך פֿון זייַן מויל.
זאָל ניט טרויען אויף נישט דער פֿאַרנאַרטער,
וואָרום נישט וועט זייַן זייַן אייַנבייַט.
32 איידער זייַן טאָג קומט, וועט עס דערפֿילט ווערן,
און זייַן צווייַג וועט ניט גרין זייַן.
33 ער וועט אָפּשאָקלען ווי אַ ווייַנשטאָק זייַן אומצייַטיקס,
און אַראָפּוואַרפֿן ווי אַן איילבערטבוים זייַן בליִונג.
34 וואָרום דאָס געזעמל פֿון די זינדיקע בלייַבט וויסט,
און אַ פֿייַער פֿאַרצערט די געצעלטן פֿון שוחד.
35 זיי טראָגן אומרעכט און געבערן אומגליק,
און זייער לייַב ברייט אָן פֿאַר זיך אָפּנאַרונג.

טז

1 האָט געענטפֿערט איובֿ, און האָט געזאָגט:
2 איך האָב געהערט פֿיל אַזוינס;
צרהדיקע טרייסטער זייַט איר אַלע.
3 וועט זייַן אַ סָוף צו די ווינטיקע רייד?
אָדער וואָס שפּאַרט דיך אַז דו זאָלסט ענטפֿערן?
4 איך וואָלט אויך געקענט רעדן ווי איר
אַז איר וואָלט געווען אויף מייַן אָרט;
איך וואָלט געקניפּט ווערטער אויף אייַך,
און געשאָקלט אויף אייַך מייַן קאָפּ.
5 איך וואָלט אייַך געשטאַרקט מיט מייַן מויל,
און דער באַדויער פֿון מייַנע ליפּן וואָלט אייַך געלינדערט.
6 אַז סײַ איך רעד, ווערט ניט געמינערט מייַן ווייטאָג,
און סײַ איך הער אויף, גייט ער פֿון מיר ניט אַוועק;
7 פֿאַר וואָר, אַצונד האָט ער מיך פֿאַרמאַטערט;
האָסט צעגרוילט מייַן גאַנצע געזעלנשאַפֿט.
8 און האָסט מיך צעקנייטשט –
צום עדות איז עס געוואָרן;
און מייַן מאָגערקייט שטייט אויף קעגן מיר,
מיר אין פּנים קלאָגט זי אָן.

9 זײַן צאָרן האָט פֿאַרצוקט מיט פֿײַנטשאַפֿט,
ער האָט געקריצט אויף מיר מיט זײַנע ציין;
מײַן שׂונא שלײַפֿט זײַנע אויגן אויף מיר.
10 מע שפּאַרט אויף דאָס מויל אויף מיר,
מיט שאַנד פּאַטשט מען מײַנע באַקן;
אין איינעם קלײַבן זיי זיך אויף מיר.
11 גאָט ענטפֿערט מיך איבער צום פֿאַרברעכער,
און אין די הענט פֿון רשָעים וואַרפֿט ער מיך.
12 רויִק בין איך געווען, און ער האָט מיך צעברעקלט,
און מיך אָנגענומען בײַם געניק, און מיך צעפּיצלט;
און ער האָט מיך אויפֿגעשטעלט פֿאַר זײַן צילברעט.
13 מיך רינגלען אַרום זײַנע שיסער,
ער שפּאַלט מײַנע נירן, און דערבאַרימט ניט,
ער גיסט אויס צו דער ערד מײַן גאַל.
14 ער צעברעכט מיך אַ בראָך אויף אַ בראָך,
ער לויפֿט קעגן מיר ווי אַ קריגסמאַן.
15 זאַק האָב איך אויפֿגענייט אויף מײַן הויט,
און געוועלגערט אין אַש מײַן האָרן.
16 מײַן פּנים איז רויט פֿון געוויין,
און אויף מײַנע ברעמען איז שאָטן פֿון טויט,
17 פֿאַר קיין אומרעכט, ניט אין מײַנע הענט,
בעת מײַן תּפֿילה איז ריין.
18 ערד, זאָלסט ניט צודעקן מײַן בלוט,
און זאָל ניט קיין אָרט זײַן פֿאַר מײַן געשריי!
19 אַפֿילו איצט אָט איז אין הימל מײַן עדות,
און מײַן עדות-זאָגער איז אין דער הייך.
20 מײַנע פֿירשפּרעכער זײַנען מײַנע געדאַנקען;
צו גאָט טוט טריפֿן מײַן אויג,
21 אַז ער זאָל משפּטן צווישן אַ מאַן מיט גאָט,
ווי צווישן אַ מענטשנקינד און זײַן חבֿר.
22 וואָרום די געציילטע יאָרן גייען,
און איך וועל אַוועק אויף אַ וועג פֿון וואַנען איך וועל

זיך ניט אומקערן.

יז 1 מײַן געמיט איז צעוויײטאָקט,
מײַנע טעג זײַנען פֿאַרלאָשן,
דער קבֿר איז פֿאַר מיר.
2 פֿאַר וואָר, שפּעטער זײַנען מיט מיר,
און אויף זײער ערגערן מוז רוען מײַן אויג.
3 קער זיך צו, איך בעט דיך,
זײַ ערבֿ פֿאַר מיר בײַ דיר אַליין;
ווער דען זאָל מיר אַ האַנטשלאָג געבן?
4 וואָרום זייער האַרץ האָסטו פֿאַרבאָרגן פֿון שׂכל,
צום ריכטיקן טוסטו זיי ניט דערהייבן.
5 דער וואָס מַסרט פֿון חניפֿה װעגן חבֿרים,
אַזש אויסגיין זאָלן די אויגן פֿון זײַנע קינדער!

6 יאָ, ער האָט מיך געשטעלט פֿאַר אַ ווערטל בײַ לײַט,
און צו שפּײַען אין פּנים בין איך געוואָרן.
7 און טונקל פֿון ערגערניש איז מײַן אויג,
און מײַנע גלידער זײַנען ווי אַ שאָטן אַלע.
8 די רעכטפֿאַרטיקע ווערן צעגרוילט דעריבער,
און דער אומשולדיקער ווערט אויפֿן זינדיקן אויפֿגעבראַכט.
9 און דער גערעכטער זאָל אָנהאַלטן זײַן וועג,
און דער וואָס האָט ריינע הענט זאָל מערן שטאַרקייט!
10 איר אַלע אָבער קומט אַקאָרשט ווידער אַהער,
און איך וועל ניט געפֿינען אַ קלוגן צווישן אײַך.
11 מײַנע טעג זײַנען פֿאַרגאַנגען,
מײַנע געדאַנקען זײַנען צעריסן –
די טראַכטעניש פֿון מײַן האַרצן.
12 נאַכט פֿאַר טאָג מאַכן זיי:
„נאָענט איז דאָס ליכט ווײַל עס איז פֿינצטער”.
13 אַז איך ריכט זיך אויף דער אונטערערד ווי מײַן היים,
אין פֿינצטערניש בעט איך אויס מײַן געלעגער,
14 צום קבֿר רוף איך: „ביסט מײַן פֿאָטער!”
„מײַן מוטער און מײַן שוועסטער” צום וואָרעם,
15 הײַנט ווּ דען איז מײַן האָפֿענונג?
יאָ, מײַן האָפֿענונג ווער וועט זי אָנזען?
16 צו די ריגלען פֿון אונטערערד וועט זי נידערן,
ווען אין איינעם אין שטויב וועלן מיר רוען.

יח

1 האָט געענטפֿערט בִּלדַד דער שוחי, און האָט געזאָגט:
2 ביז וואַנען וועט איר מאַכן געיעגן אויף ווערטער?
באַטראַכט, און דערנאָך וועלן מיר רעדן.
3 פֿאַר וואָס ווערן מיר גערעכנט ווי בהמות,
געהאַלטן פֿאַר פֿאַרשטאָפּט אין אײַערע אויגן?
4 דו וואָס פֿאַרצוקסט זיך אַליין אין דײַן צאָרן,
זאָל פֿון דײַנעט וועגן פֿאַרלאָזט ווערן די ערד,
און אַ פֿעלדז אַוועקגערוקט ווערן פֿון זײַן אָרט?

5 יאָ, דאָס ליכט פֿון די רשָעים וועט פֿאַרלאָשן ווערן,
און ניט שײַנען וועט דער פֿונק פֿון זײַן פֿײַער.
6 די ליכטיקייט וועט פֿינצטער ווערן אין זײַן געצעלט,
און זײַן ליכט וועט פֿאַרלאָשן ווערן איבער אים.
7 די שפּרײַזן פֿון זײַן מאַכט וועלן געענגט ווערן,
און אים וועט אַנידערוואַרפֿן זײַן אייגענע עצה.
8 וואָרום ער ווערט געטריבן פֿון זײַנע פֿיס אין דער נעץ,
און אויף אַ פֿאַסטקע גייט ער אום.
9 כאַפּן פֿאַרן טריט וועט אַ פֿאַנגנעץ,
פֿעסט וועט אים האַלטן דער קנופּ.
10 באַהאַלטן אין דער ערד איז אַ שטריק פֿאַר אים,
און אַ כאַפּשטײַג פֿאַר אים איז אויפֿן שטעג.
11 רונד אַרום גרולן אים שרעקענישן,
און זיי יאָגן אים אויף זײַנע טריט.
12 הונגעריק וועט זײַן זײַן אומגליק,
און דער בראָך איז אָנגעברייט בײַ זײַן זײַט.
13 אויפֿעסן וועט די גלידער פֿון זײַן לײַב,
אויפֿעסן וועט זײַנע גלידער דער בכָור פֿון טויט.
14 אויסגעריסן וועט ווערן פֿון זײַן געצעלט זײַן פֿאַרזיכערונג,
און עס וועט אים מאַכן שפּרײַזן צו דעם מלך פֿון שרעקעניש.
15 רוען וועט אין זײַן געצעלט ניט זײַן האָב;
אויף זײַן ווױנונג וועט אויסגעשפּרייט ווערן שוועבל.
16 פֿון אונטן וועלן טריקענען זײַנע וואָרצלען,
און פֿון אויבן וועט פֿאַרוועלקט ווערן זײַן צווײַג.
17 זײַן זכר גייט אונטער פֿון דער ערד,
און ער האָט ניט קיין נאָמען דערוויסן.
18 מע וועט אים שטויסן פֿון ליכט אין פֿינצטערניש

און פֿון דער וועלט וועט מען אים פֿאַרוואָגלען.
19 ער האָט ניט קיין קינד און קיין אייניקל צווישן זײַן פֿאָלק,
און קיין איבערבלײַב אין זײַנע וווינונגען.
20 איבער זײַן שטראָפֿטאָג ווערן צעגרוילט די שפּעטערדיקע,
און די פֿריִערדיקע נעמט אָן אַ שוידער.
21 יאָ, דאָס זײַנען די וווינונגען פֿון דעם פֿאַרברעכער,
און דאָס איז דער אָרט פֿון דעם וואָס ווייס ניט פֿון גאָט.

יט

1 האָט געענטפֿערט איובֿ, און האָט געזאָגט:
2 ביז וואַנען וועט איר באַטריבן מײַן זעל,
און מיך צעדריקן מיט ווערטער?
3 שוין צען מאָל אַז איר באַליידיקט מיך,
איר שעמט אײַך ניט מיך צו פּײַניקן.
4 און אַז איך האָב שוין יאָ פֿאַרזען,
וועט בײַ מיר דאָך בלײַבן מײַן פֿאַרזע.
5 אויב איר ווילט אין דער אמת זיך גרייסן קעגן מיר,
און מיר פֿאָרוואַרפֿן מײַן שאַנד,
6 טאָ ווייסט אַז גאָט האָט מיך געקרייוודעט,
און זײַן נעץ אַרומגעלייגט אַרום מיר.
7 אָט שרײַ איך געוואַלט, און ווער ניט געענטפֿערט,
איך רוף, און ניטאָ קיין גערעכטיקייט.
8 מײַן וועג האָט ער פֿאַרצאַמט, אַז איך קען ניט דורכגיין,
און אויף מײַנע שטעגן האָט ער אַ פֿינצטערניש אַרויפֿגעטאָן.
9 מײַן כּבֿוד האָט ער אויסגעטאָן פֿון מיר,
און אַראָפּגענומען די קרוין פֿון מײַן קאָפּ.
10 ער צעשטויסט מיך רונד אַרום, אַז איך פֿאַרגיי,
און ער האָט אויסגעריסן ווי אַ בוים מײַן האָפֿענונג.
11 און ער האָט אָנגעצונדן זײַן צאָרן אויף מיר,
און ער רעכנט מיך פֿאַר זײַנעם אַ שׂונא.
12 אין איינעם קומען אויף מיר זײַנע מחנות,
און זיי טרעטן אויס זייער וועג קעגן מיר,
און זיי לאַגערן אַרום מײַן געצעלט.
13 מײַנע ברידער האָט ער דערווײַטערט פֿון מיר,
און מײַנע באַקענטע זײַנען אין גאַנצן פֿאַרפֿרעמדט פֿון מיר.

14 מײַנע קרובֿים האַלטן זיך צוריק,
און מײַנע גוטע פֿרײַנט האָבן מיך פֿאַרגעסן.
15 מײַנע הויזווינער און מײַנע דינסטן רעכענען מיך פֿאַר אַ פֿרעמדן,
אַן אומבאַקאַנטער בין איך געוואָרן אין זײערע אויגן.
16 איך רוף מײַן קנעכט, און ער ענטפֿערט ניט,
איך בעט זיך בײַ אים מיטן מויל.
17 מײַן אָטעם איז צווידער מײַן ווײַב,
און איך פֿאַרעקל די קינדער פֿון מײַן לײַב.
18 אַפֿילו ייִנגלעך פֿאַראַכטן מיך,
איך שטעל זיך, און זײ רעדן מיר אַקעגן.
19 מיך פֿאַראומווערדיקן אַלע מײַנע פֿאַרטרויטע,
און די וואָס איך האָב ליב, קערן זיך קעגן מיר.
20 צו מײַן הויט און צו מײַן פֿלייש איז צוגעקלעפּט מײַן געביין,
און איך בין אַרויס מיט די יאַסלעס פֿון מײַנע ציין.

21 דערבאַרימט אײַך אויף מיר,
דערבאַרימט אײַך אויף מיר, איר חבֿרים מײַנע,
וואָרום די האַנט פֿון גאָט האָט מיך געטראָפֿן.
22 פֿאַר וואָס רודפֿט איר מיך אַזוי ווי גאָט,
און קענט זיך ניט אָנזעטן מיט מײַן פֿלייש?
23 הלוואי ווערן נאָר אויפֿגעשריבן מײַנע ווערטער!
הלוואי ווערן זי אין אַ בוך פֿאַרצייכנט!
24 מיט אַן אײַזערנער פּען און בלײַ
אויף אייביק אין פֿעלדז אײַנגעהאַקט!
25 וואָרום איך ווייס, מײַן אויסלייזער לעבט,
און שפּעטער וועט ער אויפֿשטיין אויף דער ערד.
26 אָבער אונטער מײַן הויט איז דאָס אײַנגעקלאַפּט,
און אין מײַן פֿלייש איז עס: איך וויל זען גאָט!
27 אַז איך אַליין זאָל זען פֿאַר מיר,
און מײַנע אויגן זאָלן אָנקוקן, און ניט קיין אַנדערער –
גייען אויס מײַנע נירן אין מײַן לײַב.
28 ווען איר זאָגט: „ווי וועלן מיר אים רודפֿן!”
אַזוי ווי דער וואָרצל פֿון דער זאַך וואָלט זיך געפֿונען אין מיר,
29 האָט מורא פֿאַר דער שווערד,
וואָרום מיט גרימצאָרן זײַנען די שטראָפֿן פֿון דער שווערד;
דרום זאָלט איר וויסן אַז אַ משפּט איז פֿאַראַן.

כ

1 האָט געענטפֿערט צופֿר דער נַעֲמָתי, און האָט געזאָגט:
2 דרום ענטפֿערן מיר מײַנע געדאַנקען –
פֿון וועגן וואָס איך שפּיר אין מיר:
3 דעם פֿאָרוווּרף פֿון מײַן שאַנד האָב איך געהערט,
און אַ גײַסט פֿון מײַן פֿאַרשטאַנד ענטפֿערט מיר.

4 ווייסטו דאָס וואָס איז פֿון אייביק אָן,
פֿון זינט דער מענטש איז געמאַכט אויף דער ערד?

5 אַז דאָס געזאַנג פֿון רשָעים איז אויף קורצן,
און די שׂמחה פֿון זינדיקן אויף אַ רגע?
6 ווען ביזן הימל זאָל אַרויפֿגיין זײַן הייך,
און זײַן קאָפּ זאָל ביזן וואָלקן דערגרייכן,
7 וועט ער ווי זײַן אייגן קויט אויף אייביק אונטערגיין;
זײַנע זעער וועלן זאָגן: ווּ איז ער?
8 ווי אַ חָלום וועט ער אַוועקפֿליִען, און מע וועט אים ניט געפֿינען,
און ער וועט פֿאַריאָגט ווערן ווי אַ זעונג פֿון דער נאַכט.
9 דאָס אויג האָט אים אָנגעקוקט, און ניט מער,
און מער וועט אים ניט אָנזען זײַן אָרט.
10 זײַנע קינדער וועלן פֿאַרגיטיקן די אָרימע,
יאָ, זײַנע אייגענע הענט וועלן צוריקגעבן זײַן גוטס.
11 זײַנעביינער זײַנען פֿול מיט זײַן יוגנט,
אָבער מיט אים אין שטויב וועט זי זיך לייגן.
12 הגם זיס איז דאָס בייז אין זײַן מויל,
ער באַהאַלט עס אונטער זײַן צונג,
13 ער שוינט עס, און לאָזט עס ניט אָפּ,
און האַלט עס צו אויף זײַן גומען,
14 ווערט זײַן שפּײַז פֿאַרקערט אין זײַנע אינגעווייד,
גאַל פֿון שלאַנגען איז אינעווייניק בײַ אים.
15 פֿאַרמעג האָט ער אײַנגעשלונגען, און וועט עס אויסברעכן,
פֿון זײַן בויך וועט עס גאָט אַרויסטרײַבן.
16 גיפֿט פֿון שלאַנגען פֿלעגט ער זויגן,
וועט די צונג פֿון אַ נאָטער אים הרגען.
17 ער וועט ניט אָנזען די בעכן,
די טײַכנשטראָמען פֿון האָניק און שמאַנט.
18 ער גיט צוריק זײַן מי, און וועט עס ניט אַראָפּשלינגען,

ווי שטאַרק זײַן פֿאַרמעג, וועט ער זיך דערמיט ניט אָנפֿרייען.
19 ווײַל ער האָט צעדריקט, הפֿקר געלאָזט די אָרימע,
געגזלט אַ הויז וואָס ער האָט ניט געבויט.
20 ווײַל ער האָט ניט געוווּסט קיין רו אין זײַן לײַב,
וועט ער מיט זײַן שאַץ ניט אַנטרונען ווערן.
21 ניטאָ קיין איבערבלײַב פֿון זײַן פֿרעסערײַ,
דרום וועט זײַן גוטס ניט געווערן.
22 ווען זײַן קראָפּ איז פֿול, וועט אים ענג ווערן,
ווו אַ האַנט פֿון אַן אומגליקלעכן, וועט קומען אויף אים.
23 ער וועט האַלטן בײַ אָנפֿילן זײַן בויך,
וועט גאָט אָנשיקן אויף אים זײַן גרימצאָרן,
און מאַכן רעגענען אויף אים מיט זײַן שפּײַז.
24 ער וועט אַנטלויפֿן פֿון אַן אײַזערנעם וואָפֿן,
וועט אים דורכלעכערן אַ קופּערנער בויגן.
25 ער טוט אַ צי, און עס קומט אַרויס פֿון לײַב,
יאָ, די בליציקע פֿײַל גייט אַרויס פֿון זײַן גאַל;
אימות זײַנען אויף אים.
26 גאָרע פֿינצטערניש איז באַהאַלטן פֿאַר זײַנע אוצרות,
אים וועט פֿאַרצערן אַ פֿײַער פֿון קײנעם ניט אויפֿגעבלאָזן;
עס וועט אָפּעסן דעם איבערבלײַב אין זײַן געצעלט.
27 די הימלען אַנטפּלעקן זײַן זינד,
און די ערד שטעלט זיך אויף קעגן אים.
28 אַוועק וועט דער אײַנקום פֿון זײַן הויז,
עס ווערט צערונען אין טאָג פֿון זײַן צאָרן.
29 דאָס איז דער חלק פֿון דעם שלעכטן מענטשן פֿון גאָט,
און זײַן באַשערטע ירושה פֿון גאָט.

כא

1 האָט געענטפֿערט איובֿ, און האָט געזאָגט:
2 הערן הערט-צו מײַן וואָרט,
און זאָל דאָס זײַן אײַערע טרייסטונגען.
3 לאָזט מיך אַז איך זאָל רעדן;
און נאָך מײַן רעדן וועסטו אָפּלאַכן.
4 איז קעגן אַ מענטשן מײַן קלאָג?
און פֿאַר וואָס זאָל ניט קורץ ווערן מײַן געמיט?

5 קערט זיך צו מיר, און ווערט באַנומען,
און טוט אַרויף די האַנט אויפֿן מויל.
6 אַז ווי איך דערמאָן זיך אַזוי ווער איך דערשראָקן,
און מייַן לייַב נעמט אָן אַ שוידער.

7 פֿאַר וואָס לעבן די רשָעים,
עלטערן זיך, און זייַנען שטאַרק אין קראַפֿט?
8 זייער זאָמען שטייט פֿעסט פֿאַר זייער פּנים בייַ זיי,
און זייערע שפּראָצן פֿאַר זייערע אויגן.
9 זייערע הייַזער זייַנען בשלום, אָן אַנגסט,
און די רוט פֿון גאָט איז ניט אויף זיי.
10 זייַן אָקס באַפֿרוכפּערט און פֿאַרפֿעלט ניט,
זייַן קו קעלבט זיך און פֿאַרוואַרפֿט ניט.
11 זיי שיקן אַרויס ווי שאָף זייער יונגוואַרג,
און זייערע קינדער טאַנצן אַרום.
12 זיי זינגען מיט פּויק און האַרף,
און פֿרייען זיך צום קָול פֿון דער פֿלייט.
13 זיי פֿאַרברענגען אין גוטס זייערע טעג,
און רויִק נידערן זיי אין אונטערערד.
14 און זיי זאָגן צו גאָט: קער זיך אָפּ פֿון אונדז,
און מיר ווילן ניט וויסן פֿון דייַנע וועגן.
15 וואָס איז דער אַלמאַכטיקער, אַז מיר זאָלן אים דינען?
און וואָס וועלן מיר נוצן, אַז מיר וועלן בעטן צו אים? –
16 זייער גוטס איז דאָך ניט אין זייער האַנט;
דער באַראָט פֿון די רשָעים איז ווייַט פֿון מיר.

17 ווי אָפֿט איז דאָס אַז דאָס ליכט פֿון רשָעים זאָל פֿאַרלאָשן ווערן,
און עס זאָל קומען אויף זיי אַ בראָך?
ער זאָל זיי אויסטיילן יסורים אין זייַן צאָרן?
18 זיי זאָלן ווערן ווי שטרוי פֿאַרן ווינט,
און ווי שפּריי וואָס דער שטורעם גנבֿעט אים אַוועק?
19 „גאָט באַהאַלט זייַן אומרעכט פֿאַר זייַנע קינדער” –
זאָל ער אים אַליין באַצאָלן אַז ער זאָל וויסן.
20 זאָלן זייַנע אויגן זען זייַן אומגליק,
און פֿון אַלמאַכטיקנס גרימצאָרן זאָל ער טרינקען.

21 וואָרום וואָס קימערט אים זײַן הויזגעזינט נאָך אים,
ווען די צאָל פֿון זײַנע חדשים איז געענדיקט?

22 קען מען גאָט לערנען פֿאַרשטאַנדיקייט,
אַז ער משפּט די העכסטע?
23 דער שטאַרבט אין זײַן רעכטער שטאַרקייט,
אין גאַנצן רויִק און בשַלווה;
24 זײַנע עמערס זײַנען פֿול מיט מילך,
און דער מאַרך פֿון זײַנע ביינער איז געזעפּטיקט.
25 און דער שטאַרבט אין אַ ביטער געמיט,
און האָט ניט פֿאַרזוכט קיין גוטס.
26 אין איינעם אין שטויב ליגן זיי,
און ווערים דעקן זיי צו.

27 איך ווייס דאָך אײַערע מחשבֿות,
און ווי איר קליגט זיך מיט געוואַלט אַקעגן מיר,
28 אַז איר זאָגט: „ווּ איז דאָס הויז פֿון דעם שׂרָרה?
און ווּ דאָס געצעלט פֿון דעם רָשעס וווינונג?"
29 האָט איר ניט געפֿרעגט בײַ די וועגפֿאָרער?
איר וועט דאָך ניט פֿאַרלייקענען זייערע באַווײַזן,
30 אַז אין דעם טאָג פֿון בראָך ווערט געשוינט דער שלעכטער,
אין דעם טאָג ווען שטראָפֿן ווערן געבראַכט.
31 ווער זאָגט אים אין פּנים זײַן וועג?
און וואָס ער האָט געטאָן ווער באַצאָלט אים?
32 וואָרום ער ווערט געבראַכט צו קבֿורה,
און אויפֿן בערגל פּאַסט מען אויף.
33 זיס זײַנען אים די שטיקער ערד פֿון טאָל,
און נאָך אים ציִען זיך אַלע מענטשן,
און אים פֿאַרויס אָן אַ צאָל.
34 און ווי ווילט איר מיך טרייסטן מיט גאָרנישט,
אַז אײַערע תּשובֿות בלײַבן אַן אָפּנאַר?

כב

1 האָט געענטפֿערט אֶליפֿז דער תֵּימָני, און האָט געזאָגט:
2 ברענגט דען דער מענטש אַ נוץ גאָט?
נײַערט זיך אַליין ברענגט אַ נוץ דער פֿאַרשטאַנדיקער.
3 האָט דער אַלמאַכטיקער אַ טובֿה אַז דו ביסט אַ צדיק?
אָדער אַ געווין אַז דו ביסט ערלעך אין דײַנע וועגן?
4 צי וועגן דײַן גאָטספֿאָרכטיקייט שטראָפֿט ער דיך,
און גייט צום משפּט מיט דיר?
5 איז ניט דײַן שלעכטיקייט גרויס,
און אָן אַ שיעור דײַנע זינד?
6 וואָרום פֿלעגסט נעמען אַ משכּון בײַ דײַנע ברידער אומזיסט,
און די בגדים פֿון די נאַקעטע פֿלעגסטו אויסטאָן.
7 אַ טרונק וואַסער דעם פֿאַרשמאַכטן פֿלעגסטו ניט געבן,
און פֿון דעם הונגעריקן פֿלעגסטו פֿאַרמײַדן ברויט.
8 „יאָ, דעם מאַן מיטן אָרעם, אים געהערט די ערד,
און דער אָנגעזעענער, ער מעג װױנען אויף איר”.
9 אלמנות האָסטו אַוועקגעשיקט מיט ליידיקן,
און די אָרעמס פֿון יתומים פֿלעגן צעדריקט ווערן.
10 דרום זײַנען נעצן רונד אַרום דיר,
און דיך שרעקט אַ פּלוצימדיקער פּחד,
11 אָדער אַ פֿינצטערניש, אַז דו קענסט ניט זען,
און אַ פֿלייצונג וואַסער פֿאַרדעקט דיך.
12 פֿאַר וואָר, גאָט איז אין דער הייך פֿון די הימלען,
און זע, די העכסטע שטערן ווי דערהויבן זיי זײַנען;
13 און דו זאָגסט: „וואָס ווייס גאָט?
צי קען ער דורכן נעבל משפּטן?
14 וואָלקנס זײַנען אים אַ פֿאַרבאָרגעניש, און ער זעט ניט,
און איבער דעם צירקל פֿון הימל גייט ער אום”.
15 ווילסטו אָנהאַלטן דעם אַלטן וועג,
וואָס די לײַט פֿון אומרעכט האָבן געטרעטן?
16 די וואָס זײַנען אײַנגעגאַנגען פֿאַר דער צײַט,
וואָס זייער גרונטפֿעסט איז ווי אַ טײַך צערונען געוואָרן;
17 די וואָס האָבן געזאָגט צו גאָט: קער זיך אָפּ פֿון אונדז!
און וואָס קען זיי טאָן דער אַלמאַכטיקער?
18 בעת ער האָט אָנגעפֿילט זייערע הײַזער מיט גוטס –
יאָ, די טראַכטונג פֿון די רשָעים איז ווײַט פֿון מיר. –
19 די גערעכטע האָבן געזען, און זיך געפֿרייט,

און דער אומשולדיקער האָט געשפּעט פֿון זיי:
20 פֿאַר וואָר, פֿאַרטיליקט געוואָרן איז זייער באַשטאַנד,
און זייער שפּע האָט פֿאַרצערט דאָס פֿײַער.

21 באַקען זיך נאָר מיט אים, און זײַ אין פֿריד –
דורך דעם וועט דיר אָנקומען גוטס.
22 נעם נאָר צו לערנונג פֿון זײַן מויל,
און טו אַרײַן זײַנע ווערטער אין דײַן האַרצן.
23 אַז דו וועסט זיך אומקערן צום אַלמאַכטיקן וועסטו אויפֿגעריכט
ווערן –
אַז דו וועסט דערווײַטערן אומרעכט פֿון דײַנע געצעלטן.
24 און וואַרף אין שטוב דאָס גאָלדאַרץ,
און צווישן געשטיין פֿון די טאָלן דאָס אופֿיר-גאָלד;
25 און דער אַלמאַכטיקער זאָל זײַן דײַן גאָלדאַרץ,
און קרוּוועס זילבער בײַ דיר.
26 וואָרום דענצמאָל וועסטו מיטן אַלמאַכטיקן זיך קוויקן,
און וועסט אויפֿהייבן צו גאָט דײַן פּנים.
27 וועסט בעטן צו אים, און ער וועט דיך צוהערן,
און דײַנע נדרים וועסטו באַצאָלן.
28 און וועסט באַשליסן אַ זאַך, און זי וועט דיר צו שטאַנד קומען,
און אויף דײַנע וועגן וועט שײַנען אַ ליכטיקייט.

29 אַז מע האָט דיך דערנידערט, האָסטו געזאָלט זאָגן:
עס איז אַ דערהייבונג;
וואָרום ער העלפֿט
דעם וואָס האַלט נידעריק די אויגן.
30 ווו אַן אומשולדיקן מאַכט ער אַנטרינען,
און וועסט אַנטרונען ווערן דורך דער ריינקייט פֿון דײַנע הענט.

כג

1 האָט געענטפֿערט איובֿ, און האָט געזאָגט:
2 הײַנט אויך איז ביטער מײַן קלאָג,
מײַן האַנט איז שווער פֿון וועגן מײַן זיפֿצן.
3 הלוואי ווייס איך ווו איך געפֿין אים,
ווי איך קום צו זײַן אָרט!

4 איך וואָלט פֿאָרגעלייגט פֿאַר אים דעם משפּט,
און מײַן מויל וואָלט איך אָנגעפֿילט מיט טענות.
5 איך וואָלט וויסן וואָס ער וואָלט מיר ענטפֿערן,
און פֿאַרשטיין וואָס ער וואָלט מיר זאָגן.
6 וואָלט ער מיט גרויס כּוח געקריגט מיט מיר?
ניין; נײַערט אַכט געטאָן וואָלט ער אויף מיר.
7 דענצמאָל וואָלט דער רעכטפֿאַרטיקער געטענהט מיט אים,
און איך וואָלט אויף אייביק אַנטרונען פֿון מײַן ריכטער.

8 זע, איך גיי פֿאַרויס, און ער איז ניטאָ,
און אַהינטער, און איך מערק אים ניט;
9 לינקס אַז ער איז פֿאַרטאָן, זע איך ניט,
ער פֿאַרדרייט זיך רעכטס, און איך מערק ניט.

10 אָבער ער ווייס דעם וועג וואָס בײַ מיר,
ער האָט מיך געפּרוּווט, איך בין ווי גאָלד אַרויס.
11 אָן זײַן טריט האָט זיך געהאַלטן מײַן פֿוס,
זײַן וועג האָב איך געהיט, און זיך ניט אָפּגענייַגט.
12 ווּ אַ געבאָט פֿון זײַנע ליפּן, האָב איך זיך ניט אָפּגעקערט;
מער ווי מײַן אויסקומעניש האָב איך געהיט די ווערטער פֿון זײַן מויל.
13 אָבער ער האַלט זיך בײַ איינס, און ווער קען אים אָפּהאַלטן?
און זײַן זעל באַגערט, און ער טוט.
14 יאָ, ער וועט אויספֿירן וואָס מיר איז באַשערט,
און פֿיל אַזוינס איז נאָך דאָ בײַ אים.
15 דרום בין איך דערשראָקן פֿאַר אים;
איך באַטראַכט, און האָב מורא פֿאַר אים.
16 און גאָט האָט שלאַף געמאַכט מײַן האַרץ,
און דער אַלמאַכטיקער האָט מיך אײַנגעשראָקן.
17 וואָרום איך בין ניט פֿאַרמיטן געוואָרן פֿון דעם חושך,
און פֿאַר מײַן פּנים האָט פֿאַרדעקט אַ פֿינצטערניש.

כד

1 פֿאַר וואָס זײַנען ניט אָפּגעלייגט פֿון אַלמאַכטיקן באַשטימטע צײַטן,
און די וואָס קענען אים, זעען ניט זײַנע טעג?

2 גרענעצן פֿאַררוקט מען,
אַ סטאַדע גזלט מען און מע פּיטערט.
3 דעם אייזל פֿון יתומים פּירט מען אַוועק,
מע נעמט אין משכּון דעם אָקס פֿון דער אלמנה.
4 מע שטויסט אַראָפּ אבֿיונים פֿון וועג,
באַהאַלטן מוזען זיך אַלע אָרימע פֿון לאַנד.
5 זע, וויווילדע אייזלען אין מדבר,
גייען זיי אַרויס צו זייער אַרבעט, זוכנדיק שפּייַז;
די סטעפּ גיט אים ברויט פֿאַר די קינדער.
6 אויפֿן פֿעלד שנייַדן זיי זייַן פֿוטער,
און דעם ווייַנגאָרטן פֿון רָשע קלייַבן זיי אָפּ.
7 נאַקעט נעכטיקן זיי, אָן אַ מלבוש
און אָן אַ צודעק פֿון קעלט.
8 פֿון דעם רעגנגוס פֿון די בערג ווערן זיי דורכגענעצט,
און אָן אַ שיצונג טוליען זיי זיך צום פֿעלדז.

9 מע רויבט פֿון דער ברוסט דעם יתום,
און בייַם אָרימאַן נעמט מען אַ משכּון.
10 נאַקעט גייען זיי, אָן אַ מלבוש,
און הונגעריקע טראָגן זיי דעם גאַרב.
11 צווישן די מויערן פֿון יענע, פּרעסן זיי אייל;
קעלטערס טרעטן זיי און זייַנען דאָרשטיק.
12 פֿון שטאָט קרעכצן די מענטשן,
און די זעל פֿון גוססע שרייַט,
און גאָט מאַכט ניט קיין פֿאָרוווּרף.

13 זיי זייַנען ווידערשפּעניקער אָן ליכט,
זיי קענען ניט זייַנע וועגן,
און ווייַלן ניט אויף זייַנע שטעגן.
14 מיטן שייַן שטייט אויף דער מערדער,
צו טייטן דעם אָרימאַן און דעם אבֿיון;
און בייַ נאַכט איז ער ווי אַ גנבֿ.
15 און דאָס אויג פֿון נואף וואַרט אויף פֿאַרנאַכט,
אַזוי צו זאָגן: מיך וועט ניט אָנזען אַן אויג;
און אַ צודעק אויפֿן פּנים טוט ער אָן.
16 זיי גראָבן אונטער אין דער פֿינצטער הייַזער,

בײַ טאָג פֿאַרשליסן זיי זיך אײַן;
זיי ווייסן ניט פֿון ליכטיקייט,
17 וואָרום בײַ זיי אַלעמען איז טויטשאָטן פֿרימאָרגן,
ווײַל זיי זײַנען באַקאַנט מיט די שרעקענישן פֿון טויטשאָטן.

18 ער גייט לײַכט אַוועק אויפֿן וואַסער;
פֿאַרשאָלטן איז זייער חלק אויף דער ערד;
ער פֿאַרקערט ניט אויפֿן וועג פֿון ווײַנגערטנער.
19 טריקעניש און היץ רויבן אַוועק שנייוואַסער;
די אונטערערד – די וואָס האָבן געזינדיקט.
20 דער טראַכט פֿאַרגעסט אָן אים,
דער וואָרעם לאָבט זיך מיט אים,
ער ווערט מער ניט געדאַכט;
און צעבראָכן ווי אַ האָלץ ווערט אומגערעכטיקייט.

21 ער חבֿרט זיך מיט דער עקרה וואָס געבערט ניט;
און די אלמנה באַגיטיקט ער ניט.
22 און ער שלעפּט אַראָפּ די מאַכטיקע מיט זײַן כּוח;
ער שטייט אויף, און מע איז ניט זיכער מיטן לעבן.

23 [גאָט] לאָזט אים אין זיכערקייט, ער זאָל זיך אָנלענען,
אָבער זײַנע אויגן זײַנען אויף זייערע וועגן.
24 זיי ווערן דערהויבן אַ ווײַלע, און שוין זײַנען זיי ניטאָ;
יאָ, זיי ווערן דערנידערט, ווי אַלע ווערן זיי אײַנגעזאַמלט,
און ווי אַ שפּיץ זאַנג ווערן זיי אָפּגעשניטן.

25 און אויב ניט אַזוי, דען, ווער וויל מיר אָפּלייקענען,
און מאַכן צו נישט מײַן וואָרט?

כה

1 האָט געענטפֿערט בִלדַד דער שוחי, און האָט געזאָגט:
2 געוועלטיקייט און פֿאָרכטיקייט זײַנען בײַ אים;
ער שאַפֿט שלום אין זײַנע הייכן.
3 איז דאָ אַ צאָל צו זײַנע מחנות?
און אויף וועמען גייט ניט אויף זײַן ליכט?
4 הײַנט ווי קען אַ מענטש גערעכט זײַן קעגן גאָט?

און ווי קען ריין זײַן אַ געבאָרענער פֿון אַ פֿרוי?
5 זע, אַזש די לבֿנה איז ניט העל,
און די שטערן זײַנען ניט ריין אין זײַנע אויגן,
6 הײַנט ווי שוין אַ מענטש אַ וואָרעם,
און אַ מענטשנקינד אַ מילבּ?

כו

1 האָט געענטפֿערט איובֿ, און האָט געזאָגט:
2 ווי האָסטו געהאָלפֿן דעם וואָס אָן כּוח!
בײַגעשטאַנען דעם אָרעם אָן מאַכט!
3 ווי האָסטו געעֵצהט דעם וואָס אָן חכמה,
און קלוגשאַפֿט אַ סך געלאָזט וויסן!
4 מיט וועמעס הילף האָסטו געזאָגט די ווערטער?
און וועמעס אָטעם איז אַרויסגעגאַנגען פֿון דיר?

5 די מתים ציטערן,
די וואַסערן פֿון אונטן מיט זייערע באַוווינער.
6 נאַקעט איז די אונטערערד פֿאַר אים,
און אָן אַ צודעק איז דער אָפּגרונט.
7 ער שפּרייט אויס דעם צפֿון איבער דעם תּוהו,
ער הענגט אויף די ערד אויף גאָרנישט.
8 ער בינדט אײַן די וואַסערן אין זײַנע כמאַרעס,
און ניט צעפּלאַצט ווערט דער וואָלקן אונטער זיי.
9 ער פֿאַרדעקט דעם פּנים פֿונעם טראָן,
ער פֿאַרשפּרייט זײַן וואָלקן איבער אים.
10 ער האָט געצירקלט אַ גרענעץ אויפֿן וואַסער,
ביז צום סוף פֿון ליכט און פֿינצטערניש.
11 די זײַלן פֿון הימל טרייסלען זיך,
און ווערן צעטומלט פֿון זײַן אָנגעשריי.
12 מיט זײַן כּוח צערודערט ער דעם ים,
און מיט זײַן פֿאַרשטאַנדיקייט צעהאַקט ער רַהַבֿ.
13 דורך זײַן אָטעם ווערט לויטער דער הימל;
זײַן האַנט האָט דערשלאָגן די לויפֿיקע שלאַנג.
14 זע, דאָס זײַנען טייל פֿון זײַנע וועגן;

און וואָס פֿאַר אַ קליין מורמל הערן מיר פֿון אים!
אָבער דעם דונער פֿון זײַנע גבֿורות ווער קען פֿאַרשטיין?

כז

1 און איובֿ האָט ווידער אויפֿגעהויבן זײַן גערייד,
און האָט געזאָגט:
2 אַזוי ווי עס לעבט גאָט וואָס האָט צוגענומען מײַן רעכט,
און דער אַלמאַכטיקער וואָס האָט פֿאַרביטערט מײַן זעל,
3 אַז אויב כּל-זמן מײַן אָטעם איז אין מיר,
און דער הויך פֿון גאָט אין מײַן נאָז,
4 אויב מײַנע ליפּן וועלן רעדן אומרעכט,
און אויב מײַן צונג וועט אַרויסלאָזן באַטרוג!
5 חלילה מיר, אַז איך זאָל אײַך געבן גערעכט!
ביז איך וועל אויסגיין וועל איך ניט לאָזן אָפּנעמען מײַן ערלעכקייט
פֿון מיר.
6 אָן מײַן גערעכטיקייט האַלט איך זיך און וועל זי ניט אָפּלאָזן;
מײַן האַרץ האָט פֿון מײַן לעבטאָג אָן מיר ניט פֿאָרצוואַרפֿן.

7 זאָל ווערן פֿון מײַן פֿײַנט ווי פֿון רָשע,
און פֿון מײַן קעגנשטייער ווי פֿון דעם פֿאַרברעכער!
8 וואָרום וואָס איז די האָפֿענונג פֿון דעם זינדיקן, אַז ער האַוועט,
אויב גאָט נעמט אַוועק זײַן זעל?
9 וועט גאָט הערן זײַן געשריי,
אַז אויף אים וועט קומען אַ צרה?
10 צי קען ער זיך קוויקן מיטן אַלמאַכטיקן,
רופֿן צו גאָט אין יעטוועדער צײַט?
11 איך וועל אײַך לערנען וועגן דער האַנט פֿון גאָט,
וואָס איז בײַם אַלמאַכטיקן וועל איך ניט פֿאַרהוילן.
12 אָט האָט איר אַלע געזען,
און פֿאַר וואָס דען פֿלוידערט איר נישטיקס?
13 דאָס איז דער חלק פֿון דעם שלעכטן מענטשן בײַ גאָט,
און די אַרב וואָס די געוואַלטטוער קריגן פֿון אַלמאַכטיקן.
14 אויב זײַנע קינדער מערן זיך, איז דאָס פֿאַרן שווערד,
און זײַנע שפּראָצן וועלן ניט האָבן ברויט צו זאַט.
15 די וואָס בלײַבן פֿון אים וועלן פֿון פּעסט באַגראָבן ווערן,

און זײַנע אלמנות װעלן צו מאָל ניט באַװײנען.
16 אַז ער זאָל אָנזאַמלען װי שטויב זילבער,
און װי ליים אָנגרייטן מלבושים,
17 װעט ער אָנגרייטן, און דער גערעכטער װעט אָנטאָן,
און מיטן זילבער װעלן די אומשולדיקע זיך טײלן.
18 ער בױט װי אַ מאָיל זײַן הױז,
און װי אַ בײַדל װאָס דער װעכטער מאַכט.
19 ער לײגט זיך אַן עושר, און שױן איז ניטאָ װאָס אױפֿצוקלײַבן,
ער עפֿנט זײַנע אױגן, און עס איז ניטאָ.
20 װי װאַסערן יאָגן אים אָן שרעקענישן,
איבער נאַכט גנבֿעט אים אַװעק אַ שטורעם.
21 דער מזרח-װינט הײבט אים אױף, אַז ער מוז גײן,
און ער שטורעמט אים אַװעק פֿון זײַן אָרט.
22 און ער שלײַדערט אױף אים און דערבאַרימט זיך ניט;
לױפֿנדיק װאָלט ער אַנטלאָפֿן פֿון זײַן האַנט.
23 מע פּאַטשט איבער אים די הענט,
און מע שמוצערט אױף אים פֿון זײַן אָרט.

כח

1 יאָ, פֿאַראַן אַ גרעבערײַ פֿאַר זילבער,
און אַן אָרט װוּ גאָלד טוט מען לײַטערן.
2 אײַזן װערט פֿון דער ערד גענומען,
און פֿון שטײן שמעלצט מען קופּער.
3 דער מענטש מאַכט אַ סָוף צו פֿינצטערניש,
און ביז יעטװעדער עק פֿאָרשט ער אױס
שטײנער פֿון פֿינצטערניש און טױטשאָטן.
4 ער ברעכט אַ שאַכט װײַט פֿון אַ באַװױנער;
פֿאַרגעסן פֿון אַ פֿאַרבײַגײערס פֿוס;
אָפּגעצערט, װײַט פֿון מענטשן װאַנדערן זײ.
5 די ערד, פֿון איר קומט אַרױס ברױט,
אָבער אונטער איר איז איבערגעקערט װי פֿון פֿײַער.
6 דער אָרט פֿון סאַפּיר זײַנען אירע שטײנער,
און שטױבן פֿון גאָלד זײַנען דעריין.
7 דעם שטעג, אים װײס ניט קײן רױבפֿױגל,
און ניט אָנגעקוקט האָט אים דאָס אױג פֿון אַ פֿאַלק.

8 ניט באַטרעטן האָבן אים חיות שטאָלצע,
ניט געשפּרײַזט האָט אויף אים דער לייב.
9 צום קיזלשטיין שטרעקט ער אויס זײַן האַנט,
ער קערט אום פֿון וואָרצל די בערג.
10 אין פֿעלדזן האַקט ער גראָבנס,
און אַל דאָס טײַערסטע קוקט אָן זײַן אויג.
11 פֿלוסן פֿאַרבינדט ער ניט צו רינען,
און פֿאַרבאָרגנס ברענגט ער אַרויס אין ליכט.
12 אָבער די חכמה פֿון וואַנען קען געפֿונען ווערן,
און ווו איז דער אָרט פֿון פֿאַרשטאַנדיקייט?
13 קיין מענטש ווייס ניט איר ווערדע,
און זי געפֿינט זיך ניט אין לאַנד פֿון די לעבעדיקע.
14 דער תּהום זאָגט: ניט אין מיר;
און דער ים זאָגט: ניט בײַ מיר.
15 פֿאַר איר קען ניט געגעבן ווערן פֿײַנגאָלד,
און זילבער קען ניט געווויגן ווערן פֿאַר איר מקח.
16 זי קען ניט אָפּגעשאַצט ווערן מיט אוֹפֿיר-גאָלד,
מיט טײַערן אָניקל און סאַפּירשטיין.
17 גאָלד און גלאָז זײַנען ניט איר גלײַכן,
און כּלים פֿון גינגאָלד איר אויסבײַט.
18 אַבֿנים טובֿות און קריסטאָל דאַרפֿן ניט דערמאָנט ווערן,
און מער פֿון קאַרעלן איז דער באַטרעף פֿון חכמה.
19 טאָפּאַז פֿון כּוּש איז ניט איר גלײַכן,
מיט ריינעם גאָלד קען זי ניט אָפּגעשאַצט ווערן.
20 טאָ פֿון וואַנען קומט די חכמה?
און ווו איז דער אָרט פֿון פֿאַרשטאַנדיקייט?
21 אַז זי איז פֿאַרהוילן פֿון די אויגן פֿון יעטוועדער לעבעדיקן,
און פֿון פֿויגל פֿון הימל איז זי פֿאַרבאָרגן.
22 אונטערגאַנג און טויט זאָגן:
מיט אונדזערע אויערן האָבן מיר געהערט איר הערונג.
23 גאָט פֿאַרשטייט איר וועג,
און ער ווייס איר אָרט.
24 וואָרום ער קוקט ביז די עקן ערד,
אונטערן גאַנצן הימל זעט ער.
25 ווען ער האָט געמאַכט פֿאַרן ווינט אַ וואָג,
און וואַסערן מאַרקירט מיט אַ מאָס,

26 ווען ער האָט געמאַכט פֿאַרן רעגן אַ געזעץ,
און אַ וועג פֿאַרן דונערגעוויטער,
27 דענצמאָל האָט ער זי געזען און זי באַרעכנט,
זי אויפֿגעשטעלט און אויך זי אויסגעפֿאָרשט.
28 און ער האָט געזאָגט צום מענטשן:
זע, מורא פֿאַר גאָט דאָס איז חכמה,
און זיך אָפּקערן פֿון שלעכטס איז פֿאַרשטאַנדיקייט.

כט

1 און איובֿ האָט ווידער אויפֿגעהויבן זײַן גערייד,
און האָט געזאָגט:
2 ווער מאַכט מיך אַזוי ווי אין די חדשים פֿון אַ מאָל,
ווי אין די טעג וואָס גאָט האָט מיך אָפּגעהיט!
3 ווען זײַן ליכט האָט געשײַנט איבער מײַן קאָפּ,
ווען פֿאַר זײַן שײַן פֿלעג איך גיין אין דער פֿינצטער.
4 אַזוי ווי איך בין געווען אין די טעג פֿון מײַן יוגנט,
ווען די פֿאַרטרויטקייט פֿון גאָט איז געווען אויף מײַן געצעלט;
5 ווען דער אַלמאַכטיקער איז נאָך געווען מיט מיר;
רונד אַרום מיר מײַנע קינדער.
6 ווען מײַנע טריט האָבן זיך געבאָדן אין שמאַנט,
און דער פֿעלדז האָט געגאָסן בײַ מיר בעכן מיט אייל.
7 אַז איך בין אַרויסגעגאַנגען צום טויער אין שטאָט,
אויפֿגעשטעלט אין מאַרק מײַן זיץ,
8 האָבן יונגעלײַט געזען און זיך באַהאַלטן,
און גרײַזן האָבן זיך אויפֿגעהויבן און געשטאַנען.
9 האַרן האָבן זיך אײַנגעהאַלטן פֿון ווערטער,
און די האַנט פֿלעגן זיי אַרויפֿטאָן אויף זייער מויל.
10 דער קָול פֿון גרויסע לײַט האָט זיך באַהאַלטן,
און זייער צונג האָט זיך צוגעקלעפּט צו זייער גומען.
11 וואָרום ווו אַן אויער האָט געהערט, האָט מיך געלויבט,
און ווו אַן אויג האָט געזען, האָט מיר צוגעשטימט.
12 ווײַל איך פֿלעג ראַטעווען דעם אָרימאַן וואָס האָט געשריִען,
און דעם יתום וואָס האָט ניט קיין העלפֿער.
13 די ברכה פֿון דעם אומגליקלעכן פֿלעגט קומען אויף מיר,
און דאָס האַרץ פֿון דער אלמנה פֿלעג איך דערפֿרייען.

14 איך האָב אָנגעטאָן רעכטפֿאַרטיקייט, און זי האָט מיך אָנגעטאָן,
ווי אַ מאַנטל און אַ הויב איז געווען מײַן גערעכטיקייט.
15 אויגן בין איך געווען פֿאַרן בלינדן,
און פֿיס פֿאַרן הינקעדיקן בין איך געווען.
16 איך בין געווען אַ פֿאָטער פֿאַר די באַדערפֿטיקע,
און דעם משפּט פֿון דעם וואָס איך האָב ניט געקענט, פֿלעג איך
אויספֿאָרשן.
17 און איך האָב צעבראָכן די באַקציין פֿון דעם פֿאַרברעכער,
און פֿון זײַנע ציינער אַרויסגעוואָרפֿן דעם רויב.
18 און איך האָב געזאָגט: בײַ מײַן נעסט וועל איך פֿאַרגיין,
און ווי דער פֿעניקספֿויגל וועל איך מערן טעג.
19 מײַן וואָרצל וועט זײַן אָפֿן צום וואַסער,
און דער טוי וועט נעכטיקן אויף מײַן צווײַג.
20 מײַן כּבֿוד וועט בלײַבן פֿריש בײַ מיר,
און מײַן בויגן וועט אין מײַן האַנט זיך באַנײַען.

21 צו מיר האָט מען זיך צוגעהערט און געוואַרט,
און מע פֿלעגט האַרן אויף מײַן עצה.
22 נאָך מײַן זאָג פֿלעגט מען מער ניט רעדן,
און אויף זיי פֿלעגט טריפֿן מײַן וואָרט.
23 און זיי האָבן געוואַרט ווי אויף רעגן אויף מיר,
און אויפֿגעשפּאַרט זייער מויל ווי אויף שפּעטרעגן.
24 אַז איך פֿלעג לאַכן צו זיי, פֿלעגט זיך זיי ניט גלויבן;
און דאָס ליכט פֿון מײַן פּנים פֿלעגן זיי ניט מינערן.
25 איך פֿלעג אויסקלײַבן זייער וועג,
און פֿלעג זיצן אויבן אָן,
און רוען ווי אַ מלך צווישן חיל,
ווי דער וואָס טוט טרויעריקע טרייסטן.

ל 1 און אַצונד לאַכן פֿון מיר ייִנגערע פֿון מיר אין טעג,
וואָס איך האָב מיך געמיאוסט צו שטעלן זייערע פֿאָטערס
מיט די הינט פֿון מײַנע שאָף –
2 יאָ, צו וואָס מיר דער כּוח פֿון זייערע הענט?
זייער פֿרישקייט איז געווען פֿאַרלאָרן –

3 די וואָס זײַנען פֿון נויט און הונגער אײַנגעדאַרט,
וואָס נאָגן די טריקעניש אין פֿינצטערער וויסטקייט און וויסטעניש.
4 די וואָס רײַסן זאַלצקרײַטעכץ מיט ווערמוט,
און וואָרצל פֿון בעזעמביימלעך זיך אָנצוװאַרעמען.
5 פֿון צווישן מענטשן ווערן זיי פֿאַרטריבן,
מע שרײַט אויף זיי ווי אויף אַ גנבֿ.
6 אין מוֹראדיקע טאָלן מוזען זיי וווינען,
אין לעכער פֿון דער ערד און פֿעלדזן.
7 צווישן די ביימלעך ברומען זיי,
אונטער אַ דאָרן זײַנען זיי צונויפֿגענורעט.
8 געמיינע יונגען און יונגען אָן אַ נאָמען,
וואָס זײַנען אויסגעשטויסן פֿון לאַנד.

9 און אַצונד בין איך זייער לידל געוואָרן,
און איך בין פֿאַר אַ ווערטל בײַ זיי.
10 זיי פֿאַראומווערדיקן מיך, זיי דערווײַטערן זיך פֿון מיר,
און זיי האַלטן זיך ניט אָפּ מיר אין פּנים צו שפּײַען.
11 וואָרום מײַן בויגנשטריק האָט ער לויז געמאַכט און מיך געבויגן,
און זיי וואַרפֿן אַראָפּ די צאַם פֿאַר מיר.
12 אויף רעכטס שטעלט זיך אויף דאָס יונגוואַרג;
זיי שטויסן מײַנע פֿיס,
און טרעטן אויס קעגן מיר זייערע וועגן פֿון אומגליק.
13 זיי האָבן צעריסן מײַן שטעג,
זיי העלפֿן מײַן בראָך; קיין העלפֿער זאָל זיי ניט זײַן!
14 ווי אַ ברייטער וואַסערבראָך קומען זיי,
מיט שטורעם קײַקלען זיי זיך אַרויף.
15 שרעקענישן זײַנען געקערט קעגן מיר,
זיי יאָגן ווי אַ ווינט מײַן גדולה,
און ווי אַ וואָלקן איז אַוועק מײַן הילף.
16 און אַצונד צעגיסט זיך אין מיר מײַן זעל,
טעג פֿון פּײַן האָבן מיך אָנגענומען.
17 די נאַכט בויערט מײַנע ביינער פֿון מיר,
און מײַנע אָדערן ליגן ניט אײַן.
18 פֿון גרויס שטאַרקייט פֿון מײַן קרענק איז מײַן מלבוש פֿאַרביטן;
ווי דער קאָלנער פֿון מײַן העמד גורט זי מיך אַרום.
19 ער האָט מיך געוואָרפֿן אין קויט,

און איך בין געגליכן צו שטויב און אַש.
20 איך שרײַ צו דיר, און דו ענטפֿערסט מיר ניט,
איך שטיי, און דו קוקסט מיך אָן.
21 ביסט פֿאַרקערט געוואָרן אין אַן אַכזר צו מיר,
מיט דער מאַכט פֿון דײַן האַנט פֿײַנטסטו מיך.
22 הייבסט מיך אויף אויפֿן ווינט, מאַכסט מיך רײַטן דערויף,
און מאַכסט צעגיין מײַן קראַפֿט.
23 יאָ, איך ווייס, וועסט צום טויט מיך ברענגען,
און צום זאַמלהויז פֿון אַלע לעבעדיקע.
24 אָבער שטרעקט מען ניט אויס די האַנט פֿון אַ חורבֿה,
טאָמער ווערט דערין זײַן אַ הילף פֿאַרן בראָך?
25 צי האָב איך ניט געוויינט פֿאַרן שווער געדריקטן?
מײַן זעל האָט דאָך געקומערט פֿאַרן אבֿיון.
26 אָבער איך האָב געהאָפֿט אויף גוטס,
און שלעכטס איז געקומען;
און איך האָב געהאַרט אויף ליכט,
און פֿינצטערניש איז געקומען.
27 מײַנע אינגעווייד קאָכן און רוען ניט;
טעג פֿון פּײַן זײַנען געקומען אויף מיר.
28 פֿינצטער גיי איך אום, אָן זון;
איך שטיי אויף אין אַ געזעמל און שרײַ.
29 איך בין געוואָרן אַ ברודער צו שאַקאַלן,
און אַ חבֿר צו שטרויספֿויגלען.
30 מײַן הויט איז שוואַרץ געוואָרן אויף מיר,
און מײַן געביין איז צעברענט פֿון היץ.
31 און געוואָרן צו טרויער איז מײַן האַרף,
און מײַן פֿלייט צו אַ קָול פֿון געוויין.

לא

1 אַ בונד האָב איך געשלאָסן מיט מײַנע אויגן;
און וואָס זאָל איך קוקן אויף אַ יונגפֿרוי?
2 וואָרום וואָס איז דער חלק פֿון גאָט פֿון אויבן,
און די אַרב פֿון אַלמאַכטיקן פֿון דער הייך?
3 אויב ניט אַ בראָך פֿאַרן פֿאַרברעכער,
און אומגליק פֿאַר די טוער פֿון אומרעכט?

4 זעט ער דען ניט אַלע מײַנע װעגן,
און ציילט אַלע מײַנע טריט?
5 אויב איך בין אומגעגאַנגען מיט ליגן,
און געאײַלט צו באַטרוג האָט מײַן פֿוס –
6 זאָל ער מיך װעגן אויף ריכטיקע װאָגשאָלן,
און גאָט װעט װיסן מײַן אומשולד –
7 אויב מײַן טריט האָט זיך אָפּגענײַגט פֿון װעג,
און נאָך מײַנע אויגן איז געגאַנגען מײַן האַרץ,
און אין מײַנע הענט האָט זיך אָנגעקלעפּט אַ פֿלעק,
8 זאָל איך זײען, און אַן אַנדערער זאָל עסן,
און מײַנע שפּראָצונגען זאָלן אויסגעװאָרצלט װערן.

9 אויב מײַן האַרץ איז פֿאַרפֿירט געװאָרן נאָך אַ פֿרוי,
און איך האָב געלויערט בײַ דער טיר פֿון מײַן חבֿר,
10 זאָל מאָלן פֿאַר אַן אַנדערן מײַן װײַב,
און אַנדערע זאָלן קניִען איבער איר.
11 װאָרום דאָס איז אַ שענדלעכקייט,
און דאָס איז אַ זינד צום פֿאַרמשפּטן.
12 װאָרום דאָס איז אַ פֿײַער װאָס פֿאַרצערט ביז אונטערגאַנג,
און מײַן גאַנצע תּבֿואה װאָלט עס אויסגעװאָרצלט.

13 אויב איך פֿלעג פֿאַראַכטן דאָס רעכט פֿון מײַן קנעכט און מײַן דינסט
אין זייער קריג מיט מיר –
14 װאָס װאָלט איך דען געטאָן, אַז גאָט זאָל אויפֿשטיין?
און אַז ער װאָלט געמאָנט, װאָס װאָלט איך אים געענטפֿערט?
15 האָט ניט דער װאָס האָט מיך אין מוטערלײַב באַשאַפֿן, אים באַשאַפֿן?
און דער אייגענער אים אין טראַכט געפֿורעמט?

16 אויב איך פֿלעג פֿאַרמײַדן דעם פֿאַרלאַנג פֿון די אָרימע,
און די אויגן פֿון דער אלמנה לאָזן אויסגיין;
17 אָדער איך פֿלעג עסן מײַן ביסן אַליין,
און דער יתום האָט דערפֿון ניט געגעסן –
18 ניין, פֿון מײַן יוגנט אָן איז ער אויפֿגעװאַקסן בײַ מיר װי בײַ אַ
פֿאָטער,
און פֿון מײַן מוטערלײַב אָן פֿלעג איך זי פֿירן.

19 אויב איך פֿלעג צוזען אַן אומגליקלעכן אָן אַ מלבוש
און אָן אַ צודעק דעם אבֿיון;
20 אויב זײַנע לענדן האָבן מיך ניט געבענטשט,
ווײַל מיטן אָפּשער פֿון מײַנע שאָף פֿלעגט ער זיך דערוואַרעמען;
21 אויב איך האָב געהויבן אויף אַ יתום מײַן האַנט,
ווײַל איך פֿלעג זען מײַנע העלפֿער אין טויער,
22 זאָל מײַן אַקסל פֿון זײַן נאַקן אַראָפּפֿאַלן,
און מײַן אָרעם זאָל פֿון געלענק אויסגעבראָכן ווערן.
23 וואָרום דער בראָך פֿון גאָט איז געווען מײַן שרעק,
און פֿון וועגן זײַן גרויסקייט פֿלעג איך זיך ניט דערוועגן.

24 אויב איך האָב געמאַכט גאָלד מײַן האָפֿענונג,
און אויף גינגאָלד געזאָגט „מײַן בטחון”;
25 אויב איך פֿלעג זיך פֿרייען ווײַל מײַן פֿאַרמעג איז גרויס,
און ווײַל מײַן האַנט האָט דערגרייכט אַ סך;
26 אויב איך פֿלעג צוקוקן די זון ווי זי שײַנט,
אָדער די לבֿנה פּראַכטיק גייענדיק,
27 און מײַן האַרץ איז פֿאַרפֿירט געוואָרן אין פֿאַרבאָרגעניש,
און מײַן מויל האָט געקושט מײַן האַנט;
28 וואָלט דאָס אויך געווען אַ זינד צום פֿאַרמשפּטן,
וואָרום איך וואָלט געלייקנט אָן גאָט אין דער הייך.

29 אויב איך פֿלעג זיך פֿרייען אויף דעם בראָך פֿון מײַן שׂונא,
און בין געווען אויפֿגעראַמט אַז אים האָט געטראָפֿן בייז –
30 אַז איך האָב צו מאָל ניט געלאָזט מײַן גומען זינדיקן,
צו בעטן אַ קללה אויף זײַן לעבן –
31 אויב די מענטשן פֿון מײַן געצעלט האָבן ניט געזאָגט:
ווער קען ווײַזן איינעם וואָס האָט זיך ניט אָנגעזעט מיט פֿלייש בײַ אים? –
32 אויף דער גאַס פֿלעגט ניט נעכטיקן אַ פֿרעמדער,
מײַנע טירן צום וועג פֿלעג איך עפֿענען –
33 אויב איך האָב פֿאַרדעקט ווי אַ געוויינטלעכער מענטש מײַנע
פֿאַרברעכן,
צו באַהאַלטן אין מײַן בוזעם מײַן זינד,
34 ווײַל איך פֿלעג מורא האָבן פֿאַרן גרויסן המון,
און די פֿאַראַכטונג פֿון משפּחות פֿלעגט מיך שרעקן,
און איך האָב געשוויגן און בין פֿון טיר ניט אַרויס –

35 הלוואי קריג איך ער זאָל מיר צוהערן!
אָט איז מײַן אונטערשריפֿט, זאָל דער אַלמאַכטיקער מיר ענטפֿערן,
און אַ געשריפֿטס זאָל אָנשרײַבן מײַן בעַל-דין.
36 פֿאַר וואָר, איך וועל עס אויף מײַן אַקסל טראָגן!
איך וועל עס מיר אָנבינדן אַזוי ווי אַ קרוין.
37 די צאָל פֿון מײַנע טריט וועל איך אים דערציילן;
אַזוי ווי אַ פֿירשט וועל איך צו אים גענענען.

38 אויב מײַן ערד שרײַט אויס קעגן מיר,
און אַלע אירע בייטן וויינען;
39 אויב איר קראַפֿט האָב איך געגעסן אָן געלט,
און די נשמה פֿון אירע אַרבעטער געלאָזט אויסהויכן,
40 זאָל אָנשטאָט ווייץ אויפֿגיין אַ דאָרן.
און אָנשטאָט גערשט ווילדגעוועקס.

געענדיקט די ווערטער פֿון איובֿן.

לב

1 און די דאָזיקע דרײַ מענער האָבן אויפֿגעהערט ענטפֿערן איובֿן, ווײַל ער איז געווען גערעכט אין זײַנע אויגן.

2 האָט געגרימט דער צאָרן פֿון אליהוא דעם זון פֿון בַרַכאֵל דעם בוזי
פֿון דער משפחה רָם; אויף איובֿן האָט געגרימט זײַן צאָרן פֿאַר וואָס
ער מאַכט זיך גערעכטער פֿון גאָט, 3 און אויף זײַנע דרײַ גוטע פֿרײַנט
האָט געגרימט זײַן צאָרן פֿאַר וואָס זײ האָבן ניט געפֿונען אַן ענטפֿער,
פֿון דעסט וועגן האָבן זײ באַשולדיקט איובֿן. 4 און אליהוא האָט
אָפּגעוואַרט מיט רייד אַקעגן איובֿן, ווײַל זײ זײַנען געווען עלטער פֿון
אים אין טעג. 5 אָבער אַז אליהוא האָט געזען אַז קיין ענטפֿער איז
ניטאָ אין מויל פֿון די דרײַ מענער האָט געגרימט זײַן צאָרן.

6 און אליהוא דער זון פֿון בַרַכאֵל דעם בוזי האָט זיך אָפּגערופֿן און
האָט געזאָגט:

ייִנגער בין איך פֿון אײַך אין טעג,
און איר זײַט גרייזן,
דרום האָב איך מיך געשײַט און מורא געהאַט

אײַך אַרויסזאָגן מײַן געדאַנק.
7 איך האָב געזאָגט: טעג זאָלן רעדן,
און פֿיל יאָרן זאָלן מאַכן וויסן חכמה.
8 אָבער עס איז דער גײַסט אין מענטשן,
און דער אָטעם פֿון אַלמאַכטיקן וואָס מאַכט זיי פֿאַרשטאַנדיק.
9 ניט די גרויסע זײַנען חכמים,
און ניט די זקנים פֿאַרשטייען וואָס איז גערעכט.
10 דרום זאָג איך: הער מיר צו,
לאָמיך אויך אַרויסזאָגן מײַן געדאַנק.

11 זעט, איך האָב אָפּגעוואַרט אויף אײַערע רייד,
איך האָב צוגעהאָרכט צו אײַערע חָכמות,
בעת איר האָט געזוכט ווערטער.
12 אָבער איך האָב זיך צוגעקוקט צו אײַך,
ערשט ניטאָ ווער זאָל באַווײַזן איוֹבן,
ווער זאָל ענטפֿערן זײַנע ווערטער, פֿון אײַך.
13 אפֿשר וועט איר זאָגן: מיר האָבן אָנגעטראָפֿן חכמה,
גאָט קען אים אָפּשלאָגן, ניט אַ מענטש;
14 אָבער ניט ער האָט אָנגעריכט צו מיר די ווערטער,
און ניט מיט אײַערע רייד וועל איך אים ענטפֿערן.
15 זיי זײַנען דערשראָקן, זיי ענטפֿערן מער ניט,
אָפּגענומען זײַנען די ווערטער פֿון זיי.
16 און איך זאָל וואַרטן, ווײַל זיי רעדן ניט,
ווײַל זיי שטייען און ענטפֿערן מער ניט?
17 איך אויך וועל ענטפֿערן מײַן חלק,
איך אויך וועל אַרויסזאָגן מײַן געדאַנק.
18 וואָרום איך בין פֿול מיט ווערטער,
מיך דריקט דער גײַסט פֿון מײַן לײַב.
19 זע, מײַן לײַב איז ווי ווײַן וואָס איז ניט געעפֿנט,
ווי נײַע לאָגלען ווערט ער צעפּלאַצט.
איך וועל רעדן, און מיר וועט פֿרײַער ווערן,
איך וועל עפֿענען מײַנע ליפּן און ענטפֿערן.
21 לאָמיך נאָר ניט שוינען קיין מאַנס פּנים,
און קיין מענטשן ניט חנפֿען.
22 וואָרום איך ווייס ניט ווי צו חנפֿען;
באַלד וואָלט מיך אַוועקנעמען מײַן באַשעפֿער.

לג
1 אָבער הער אַקאָרשט, איִובֿ, מײַנע רייד,
און אַלע מײַנע ווערטער פֿאַרנעם.
2 זע נאָר, איך האָב געעפֿנט מײַן מויל,
מײַן צונג רעדט אין מײַן גומען.
3 אויפֿריכטיק פֿון מײַן האַרצן זײַנען מײַנע ווערטער,
און וואָס מײַנע ליפּן ווייסן, זאָגן זיי קלאָר.
4 דער גײַסט פֿון גאָט האָט מיך געמאַכט,
און דער אָטעם פֿון אַלמאַכטיקן האַלט מיך בײַם לעבן.
5 אויב דו קענסט, ענטפֿער מיר,
ברייט דיך אָן קעגן מיר, שטעל זיך אַוועק.
6 זע, איך בין אַזוי ווי דו בײַ גאָט,
איך אויך בין פֿון ליים געפֿורעמט געוואָרן.
7 זע, מײַן אימה שרעקט דיך ניט,
און מײַן לאַסט דריקט ניט אויף דיר.

8 יאָ, האָסט געזאָגט אין מײַנע אויערן,
און דעם קָול פֿון די ווערטער האָב איך געהערט:
9 ריין בין איך, אָן אַ פֿאַרברעך,
לויטער בין איך, און האָב ניט קיין זינד:
10 זע, בלבולים געפֿינט ער אויף מיר,
ער רעכנט מיך פֿאַר זײַן שׂונא;
11 ער טוט אַרײַן אין אַ קלאָץ מײַנע פֿיס,
ער היט אַלע מײַנע שטעגן.

12 אָט אין דעם ביסטו ניט גערעכט, וועל איך דיר ענטפֿערן,
וואָרום גאָט איז גרעסער פֿון מענטשן.
13 פֿאַר וואָס קריגסטו זיך מיט אים,
וואָס ער פֿאַרענטפֿערט ניט אַלע זײַנע מעשׂים?
14 וואָרום אויף איין שטייגער רעדט גאָט,
און אויף צוויי, הגם מע מערקט עס ניט.
15 אין אַ חָלום, אַ זעונג פֿון דער נאַכט,
ווען אַ טיפֿער שלאָף פֿאַלט אויף מענטשן,
אין שלומער אויפֿן געלעגער,
16 דענצמאָל אַנטפּלעקט ער דעם אויער פֿון מענטשן,
און פֿאַרחתמעט מיט אַ מוסר צו זיי,
17 כּדי דער מענטש זאָל אַוועקוואַרפֿן זײַן טאָן;

און ער באַשירעמט פֿון האָפֿערדיקייט דעם מאַן.
18 ער פֿאַרמײַדט זײַן זעל פֿון גרוב,
און זײַן לעבן פֿון אומקומען דורכן שווערד.
19 אָדער ער ווערט געשטראָפֿט מיט ווייטאָג אויף זײַן געלעגער,
און אַלע זײַנע ביינער ווערן שטײַף.
20 און זײַן לעבן מאַכט אים זיך עקלען מיט ברויט,
און זײַן זעל מיטן גלוסטיקסטן מאכל.
21 אָפּגעצערט ווערט זײַן פֿלייש פֿון פּנים,
און אײַנגעדאַרט זײַנע ביינער, ניט אָנצוקוקן.
22 און זײַן זעל גענענט צו דער גרוב,
און זײַן לעבן צו די טייטער.
23 אויב עס איז דאָ פֿאַר אים אַ מלאך,
אַ מליץ-יושר איינער פֿון טויזנט,
צו זאָגן אויפֿן מענטשן זײַן רעכטפֿאַרטיקייט,
24 לײַטזעליקט ער אים, און זאָגט:
לייז אים אויס פֿון נידערן אין גרוב; איך האָב געפֿונען אַן אויסלייז.
25 זײַן לײַב ווערט פֿרישער ווי ייִנגלווײַז,
ער קערט זיך אום צו די טעג פֿון זײַן יוגנט.
26 ער בעט צו גאָט, און ער באַווויליקט אים,
און ער זעט זײַן פּנים מיט לײַטזעליקייט,
און קערט אום דעם מענטשן זײַן גערעכטיקייט.
27 ער קומט פֿאַר מענטשן און זאָגט:
איך האָב געזינדיקט, און וואָס איז רעכט האָב איך פֿאַרדרייט,
און עס האָט מיר ניט געלוינט.
28 אַזוי לייזט ער אויס זײַן זעל פֿון גיין אין גרוב,
און זײַן לעבן זעט די ליכטיקייט.

29 זע, דאָס אַלץ טוט גאָט,
צוויי מאָל, דרײַ מאָל, מיט אַ מענטשן,
30 כּדי אומצוקערן זײַן זעל פֿון גרוב,
דערלוכטן צו ווערן אין ליכט פֿון לעבן.

31 פֿאַרנעם, איובֿ, הער מיר צו;
שווײַג, און איך וועל רעדן.
32 אויב דו האָסט ווערטער, ענטפֿער מיר,
רעד, וואָרום איך וועל דיך גערעכט מאַכן.

33 אויב ניט, הער דו מיר צו;
שווײַג, און איך וועל דיך לערנען חכמה.

לד

1 און אליהוא האָט זיך אָפּגערופֿן און האָט געזאָגט:
2 הערט, חכמים, מײַנע ווערטער,
און איר קענער, לייגט צו דאָס אויער צו מיר.
3 וואָרום דאָס אויער דאַרף פּרוּוון ווערטער,
אַזוי ווי דער גומען פֿאַרזוכט עסן.
4 לאָמיר אונדז אויסוויילן דאָס גערעכטע,
לאָמיר געוואָר ווערן צווישן אונדז וואָס איז גוט.
5 וואָרום אִיובֿ זאָגט: איך בין גערעכט,
נאָר גאָט האָט אָפּגעטאָן מײַן רעכט;
6 בײַ מײַן גערעכטיקייט וועל איך געהאַלטן פֿאַר אַ ליגנער,
מסוכּן איז מײַן וווּנד, אָן אַ פֿאַרברעך.
7 וואָסער מענטש ווי אִיובֿ
טרינקט געשפּעט אַזוי ווי וואַסער,
8 און פֿירט זיך אין חבֿרותא מיט טוער פֿון אומרעכט,
און גייט אום מיט שלעכטע לײַט?
9 וואָרום ער זאָגט: דעם מענטשן קומט גאָרניט אַרויס
ווען ער זוכט ווילגעפֿעלן גאָט.
10 דרום, לײַט מיט פֿאַרשטאַנדיקייט, הערט מיר צו:
ווײַט איז גאָט פֿון אומרעכט,
און דער אַלמאַכטיקער פֿון אַן עוולה.
11 נאָר די טוּונג פֿון מענטשן באַצאָלט ער אים,
און לויט איטלעכנס וועג שיקט ער אים צו.
12 יאָ פֿאַר וואָר, גאָט טוט ניט קיין אומרעכט,
און דער אַלמאַכטיקער פֿאַרדרייט ניט גערעכטיקייט.
13 ווער האָט אים באַפֿוילן איבער דער ערד?
און ווער האָט געמאַכט די וועלט אין גאַנצן?
14 אַז ער זאָל קערן זײַן האַרץ אויף אים,
אַז ער זאָל זײַן הויך און זײַן אָטעם אײַנזאַמלען צו זיך,
15 וואָלט פֿאַרגיין יעטוועדער לײַב אין איינעם,
און דער מענטש וואָלט צו שטויב זיך אומקערן.

16 און אויב דו האָסט פֿאַרשטאַנדיקייט, הער דאָס צו;
פֿאַרנעם דעם קָול פֿון מײַנע ווערטער.
17 צי קען גאָר אַ פֿײַנט פֿון גערעכטיקייט הערשן?
אָדער ווילסטו דעם מאַכטיקן גערעכטן באַשולדיקן? –
18 קען מען זאָגן צו אַ מלך „נידערטרעכטיקער"?
„רָשע" צו פֿירשטן? –
19 דעם וואָס שאַנעוועט ניט דעם פּנים פֿון האַרן,
און אַכט ניט אויפֿן רײַכן מער ווי אויפֿן אָרימאַן,
ווײַל דאָס ווערק פֿון זײַנע הענט זײַנען זיי אַלע.
20 אין אַ רגע שטאַרבן זיי, אין האַלבע נאַכט;
לײַט ווערן צעטרייסלט און פֿאַרגייען,
און מע טוט אָפּ דעם מאַכטיקן ווי ניט מיט דער האַנט.

21 וואָרום זײַנע אויגן זײַנען אויף די וועגן פֿון דעם מענטשן,
און אַלע זײַנע טריט זעט ער.
22 ניטאָ קיין פֿינצטערניש און קיין טויטשאָטן,
פֿאַר די טוער פֿון אומרעכט זיך דאָרטן צו פֿאַרבאָרגן.
23 וואָרום ער מאַכט ניט דעם מענטשן אַ צײַט,
צו קומען פֿאַר גאָט צום משפּט.
24 ער צעברעכט מאַכטיקע אָן אַן אויספֿאָרשונג,
און שטעלט אויף אַנדערע אָנשטאָט זיי.
25 פֿאַר וואָר, ער קען זייערע מעשׂים,
דרום מאַכט ער אַן איבערקער איבער נאַכט, און זיי ווערן צעדריקט.
26 ווײַל זיי זײַנען רשָעים, שלאָגט ער זיי,
אין אַן אָרט ווו מע זעט.
27 דערפֿאַר וואָס זיי האָבן זיך אָפּגעקערט פֿון אים,
און אויף אַלע זײַנע וועגן ניט געאַכט.
28 זיי האָבן געמאַכט קומען צו אים דאָס געשריי פֿון דעם אָרימאַן,
און דאָס געשריי פֿון די געדריקטע פֿלעגט ער הערן. –
29 אָבער אַז ער שווײַגט, ווער קען אים באַשולדיקן?
און פֿאַרבאָרגט ער דעם פּנים, ווער קען אים וועלן זען?
סײַ בײַ אַ פֿאָלק סײַ בײַ אַ מענטשן אַלץ איינס. –
30 כּדי דער זינדיקער מענטש זאָל ניט קיניגן,
כּדי קיין שטרויכלונגען זאָלן ניט זײַן פֿאַרן פֿאָלק.

31 וואָרום האָט ער דען צו גאָט געזאָגט:
„איך האָב געליטן, איך וועל מער ניט שלעכטס טאָן;
32 איך זע ניט, לערן דו מיך;
אויב איך האָב געטאָן אומרעכט, וועל איך מער ניט טאָן”?
33 זאָל ער פֿאַרגעלטן אַזוי ווי דיר קומט אויס:
„אויב דיר געפֿעלט ניט, טאָ קלײַב דו אויס, און ניט איך”?
און וואָס ווייסטו צו רעדן?
34 לײַט מיט פֿאַרשטאַנדיקייט וועלן מיר זאָגן,
און דער קלוגער מאַן וואָס וועט מיר צוהערן:
35 איובֿ רעדט אָן אַ זינען,
און זײַנע רייד זײַנען אָן שׂכל.
36 איך ווינטש איובֿ זאָל אייביק געפּרוווט ווערן,
פֿאַר ענטפֿערן אַזוי ווי זינדיקע לײַט.
37 וואָרום ער לייגט נאָך צו ווידערשפּעניקייט צו זײַן חטא;
ער פּאַטשט זײַנע הענט צווישן אונדז,
און מערט זײַנע רייד קעגן גאָט.

לה

1 און אליהוא האָט זיך אָפּגערופֿן און האָט געזאָגט:
2 רעכנסטו דאָס פֿאַר רעכט,
אַז דו זאָגסט: איך בין גערעכטער פֿון גאָט?
3 ווען דו זאָגסט: וואָס קומט דיר אַרויס?
„וואָסער נוץ האָב איך דערפֿון מער ווי פֿון מײַן זינדיקן?”
4 וועל איך דיר ענטפֿערן ווערטער,
און דײַנע חבֿרים מיט דיר.
5 קוק צו די הימלען, און זע,
און קוק אויף די וואָלקנס וואָס זײַנען הויך איבער דיר.
6 אַז דו זינדיקסט, וואָס ווירקסטו אויף אים?
און זײַנען פֿיל דײַנע פֿאַרברעכן, וואָס טוסטו אים?
7 אַז דו ביסט גערעכט, וואָס גיסטו אים?
אָדער וואָס נעמט ער פֿון דײַן האַנט?
8 אַ מאַן ווי דו גייט אָן דײַן שלעכטיקייט,
און אַ מענטשנקינד דײַן גערעכטיקייט.

9 פֿון וועגן די פֿיל רויבערײַען שרײַט מען,
מע קלאָגט זיך וועגן דעם אָרעם פֿון די שטאַרקע,
10 און מע זאָגט ניט: ווּ איז גאָט מײַן באַשעפֿער,
וואָס גיט געזאַנגען אין דער נאַכט;
11 וואָס לערנט אונדז מער פֿון בהמות פֿון דער ערד,
און מאַכט אונדז קליגער פֿון פֿויגל פֿון הימל?
12 „אָן שרײַט מען, און ער ענטפֿערט ניט,
וועגן דער האָפֿערדיקייט פֿון די רשָעים”.
13 אָבער פֿאַלש איז, אַז גאָט הערט ניט צו,
און דער אַלמאַכטיקער קוקט עס ניט אָן.
14 הגם דו זאָגסט, דו קענסט אים ניט זען,
איז דער משפּט פֿאַר אים, און דאַרפֿסט האַרן אויף אים.
15 און אַצונד, האָט דען פֿאַר גאָרנישט געשטראָפֿט זײַן צאָרן?
און ווייס ער ניט ווויל פֿון דער מוטוויליקייט?
16 אָבער איובֿ עפֿנט מיט נאַרישקייט זײַן מויל,
אָן פֿאַרשטאַנדיקייט מערט ער ווערטער.

לו

1 און אליהוא האָט ווײַטער געזאָגט:
2 וואַרט מיר אַ ווײַלע, און איך וועל דיר זאָגן,
וואָרום פֿאַראַן נאָך ווערטער וועגן גאָט.
3 איך וועל אויפֿהייבן מײַן געדאַנק ווײַט אַהין,
און מײַן באַשעפֿער וועל איך געבן גערעכטיקייט.
4 וואָרום פֿאַר וואָר, ניט פֿאַלש זײַנען מײַנע ווערטער,
אויפֿריכטיק אין געדאַנקען בין איך צו דיר.
5 זע, גאָט איז מאַכטיק, אָבער ער פֿאַראַכט קיינעם ניט;
ער איז מאַכטיק אין כּוח פֿון פֿאַרשטאַנדיקייט.
6 ער לאָזט ניט דעם רָשע בלײַבן לעבן,
און גיט די אָרימע זייער רעכט.
7 ער נעמט ניט אַראָפּ זײַנע אויגן פֿון דעם צדיק;
און מיט מלכים אויפֿן טראָן זעצט ער זיי אויף אייביק,
און זיי ווערן דערהייכט.
8 און אויב זיי זײַנען געשמידט אין קייטן,
באַצווונגען אין שטריק פֿון פּײַן,
9 רעדט ער צו זיי אויס זייער טוונג,

און זייערע פֿאַרברעכן ווען זיי שטאַרקן זיך.
10 ער אַנטפּלעקט זייער אויער פֿאַר מוסר,
און הייסט, אַז זיי זאָלן זיך אומקערן פֿון אומרעכט.
11 אויב זיי הערן, און דינען,
ענדיקן זיי זייערע טעג אין גוטס,
און זייערע יאָרן אין נחת.
12 און אויב זיי הערן ניט, קומען זיי אום דורכן שווערד,
און פֿאַרגייען אָן פֿאַרשטאַנדיקייט.
13 אָבער די זינדיקע אין האַרצן לייגן אָן צאָרן;
זיי שרײַען ניט צו אים ווען ער בינדט זיי.
14 אין יוגנט שטאַרבט זייער זעל,
און זייער לעבן – ווי די שאַנדיונגען.
15 ער ראַטעוועט דעם געדריקטן דורך זײַן געדריקטקייט,
און אַנטפּלעקט דורך דער נויט זייער אויער.
16 און אויך דיך וואָלט ער אַרויסגעצויגן פֿון דער קלעם,
אין דערברייטערניש וווּ קיין ענגשאַפֿט איז ניטאָ;
און דאָס געדעק פֿון דײַן טיש וואָלט פֿול זײַן מיט פֿעטקייט.
17 ווײַל אָבער ביסט פֿול מיט דער טענה פֿון דעם רָשע
האַלט דיך דער משפּט און די גערעכטיקייט.
18 פֿאַר וואָר, זאָל דיך נאָר דער גרימצאָרן ניט אָנרעדן צו צווייפֿל,
און זאָל די גרויסע אָפּקומעניש דיך ניט אַראָפּפֿירן.
19 האָט דען אַ ווערדע דײַן ניט אײַנגעהאַלטענער געשריי,
און אַל די שטאַרקע ראַנגלענישן?
20 זאָלסט ניט געלוסטן די נאַכט,
ווען פֿעלקער ווערן פֿאַרשווונדן אויפֿן אָרט.
21 היט זיך זאָלסט זיך ניט קערן צו אומרעכט,
הגם דו וואָלסט דאָס אויסדערווײלט איידער פּײַן.

22 זע, גאָט איז דערהויבן אין זײַן שטאַרקייט;
ווער איז אַזאַ לערער ווי ער?
23 ווער האָט אים באַפֿוילן זײַן וועג?
און ווער קען זאָגן: דו טוסט אַן עוולה?
24 געדענק, אַז דו זאָלסט גרייסן זײַן ווערק
וואָס מענטשן האָבן באַזונגען.
25 אַלע מענטשנקינדער האָבן עס געזען,
דער מענטש קוקט עס אָן פֿון דער ווײַטן.

26 זע, גאָט איז גרויס, און מיר פֿאַרשטייען ניט,
די צאָל פֿון זײַנע יאָרן איז ניט צו דערפֿאָרשן.
27 וואָרום ער ציט אָפּ די טראָפּנס וואַסער,
זיי זאָלן זײַען רעגן פֿון זײַן נעבל;
28 ווען די הימלען פֿליסן,
און טריפֿן אויף מענטשן אַ סך.
29 יאָ, צי פֿאַרשטייט מען די שפּרייטונגען פֿון וואָלקן,
די געפּילדערס פֿון זײַן געצעלט?
30 זע, ער שפּרייט אויס דערויף זײַן ליכט;
און די וואָרצלען פֿון ים דעקט ער צו.
31 וואָרום דערמיט משפּט ער פֿעלקער,
גיט ער שפּײַז אין שפֿע.
32 ער שפּרייט אויס אויפֿן הימלוועלב דעם בליץ,
און באַפֿעלט אים ער זאָל טרעפֿן.
33 עס זאָגט אָן וועגן אים
דער צאָרן, דער כּעס פֿון דעם שטורעם.

לז

1 יאָ, דערפֿון ציטערט מײַן האַרץ,
און שפּרינגט אויף פֿון זײַן אָרט.
2 הערט, הערט די אומרו פֿון זײַן קָול,
און דעם ברום וואָס גייט אַרויס פֿון זײַן מויל.
3 אונטערן גאַנצן הימל לאָזט ער אים לויז,
און זײַן בליץ איז ביז די ברעגן פֿון דער ערד.
4 הינטער דעם ברילט אַ קָול;
ער דונערט מיט דעם קָול פֿון זײַן גרויסקייט;
און מע קען זיי ניט אָפּהאַלטן, ווען זײַן קָול ווערט געהערט.
5 גאָט דונערט וווּנדערלעך מיט זײַן קָול,
ער טוט גרויסע זאַכן און מיר פֿאַרשטייען ניט.
6 וואָרום ער זאָגט צום שניי: פֿאַל אויף דער ערד!
דאָס גלײַכן צום גוסרעגן,
צום גוס פֿון זײַנע מאַכטיקע רעגנס.
7 ער פֿאַרחתמעט די האַנט פֿון יעטוועדער מענטשן,
אַז אַלע מענטשן פֿון זײַן באַשאַף זאָלן וויסן.
8 און די חיה גייט אַרײַן אין באַהעלטעניש,

און רוט אין אירע נאָרעס.
9 פֿון דער קאַמער קומט דער שטורעם,
און פֿון צפֿון-ווינטן די קעלט.
10 פֿון דעם אָטעם פֿון גאָט גיט עס אײַז,
און ברייטע וואַסערן ווערן פֿעסט.
11 יאָ, ער לאָדט אָן מיט פֿײַכטיקייט דעם וואָלקן,
ער שפּרייט פֿאַנאַנדער זײַן בליצכמאַרע.
12 און דאָס דרייט זיך רונד אַרום דורך זײַן קירעווען
כּדי זיי זאָלן טאָן אַלץ וואָס ער באַפֿעלט זיי
אויפֿן געזיכט פֿון דער ערדישער וועלט;
13 סײַ ער שיקט עס פֿאַר אַ שטראָף,
סײַ פֿאַר זײַן ערד, סײַ פֿאַר גענאָד.

14 פֿאַרנעם דאָס דאָזיקע, איובֿ,
שטיי און באַטראַכט די וווּנדער פֿון גאָט.
15 ווייסטו ווי גאָט לייגט עס אַרויף אויף זיי,
און מאַכט לײַכטן דעם בליץ פֿון זײַן כמאַרע?
16 פֿאַרשטייסטו דעם מִשקולֶת פֿונעם וואָלקן,
די וווּנדער פֿון דעם אַלווייסיקן?
17 ווי אַזוי דײַנע בגדים ווערן הייס,
ווען די ערד ליגט שטיל פֿון דָרום-ווינט?
18 קענסטו אויסשפּרייטן די הימלען מיט אים,
פֿעסט ווי אַ געגאָסענער שפּיגל?
19 מאַך אונדז ויסן וואָס מיר זאָלן זאָגן צו אים;
מיר ווייסן קיין לאַד ניט פֿון וועגן דער פֿינצטערניש.
20 דאַרף אים דערציילט ווערן אַז איך רעד?
צי דאַרף אַ מענטש אים אויסזאָגן, ווען עס איז פֿאַרהוילן?

21 און אָקערשט האָט מען ניט געזען אַ העלן שײַן אין הימל,
איז אַ ווינט אַריבער, און האָט אים אויסגעלײַטערט.
22 פֿון צפֿון קומט אַ גילדערנע ליכטיקייט,
אַ מוֹראדיקער גלאַנץ איז אַרום גאָט.
23 דער אַלמאַכטיקער, אים קענען מיר ניט אויסגעפֿינען;
ער איז גרויס אין כּוח,
אָבער רעכט און פֿולע גערעכטיקייט
קריוודעט ער ניט.

24 דרום פֿאָרכטן אים די מענטשן;
ער קוקט זיך ניט אום אויף אַלע קלוגהאַרציקע.

לח

1 און גאָט האָט געענטפֿערט איובֿן פֿון שטורעם,
און האָט געזאָגט:
2 ווער פֿאַרטונקלט דאָס די כּוונה
מיט ווערטער אָן פֿאַרשטאַנדיקייט?
3 גורט אַקאָרשט אָן ווי אַ מאַן דײַנע לענדן,
און איך וועל דיך פֿרעגן, און דו מאַך מיך וויסן.
4 וווּ ביסטו געווען ווען איך האָב געגרונטפֿעסט די ערד;
זאָג, אויב דו ווייסט פֿאַרשטאַנדיקייט.
5 ווער האָט געמאַכט אירע מאָסן, אויב דו ווייסט?
אָדער ווער האָט געצויגן אַ מעסטשנור אויף איר?
6 אויף וואָס זײַנען אירע גרונטמויערן אַרױפֿגעזעצט?
אָדער ווער האָט געלייגט איר ווינקלשטיין?
7 ווען די מאָרגנשטערן האָבן אין איינעם געזונגען,
און אַלע זין פֿון גאָט האָבן געשאַלט.
8 און ווער האָט פֿאַרצאַמט מיט טירן דעם ים,
ווען ער האָט אויסגעבראָכן און איז פֿון טראַכט אַרויס?
9 ווען איך האָב געמאַכט דעם וואָלקן פֿאַר זײַן מלבוש,
און דעם נעבל פֿאַר זײַן וויקלשנור,
10 און איך האָב באַשטימט פֿאַר אים מײַן געזעץ,
און געמאַכט ריגלען און טירן,
11 און געזאָגט: ביז אַהער זאָלסטו קומען און ניט ווײַטער,
און דאָ וועט מען פֿאַרהאַלטן דעם שטאָלץ פֿון דײַנע כוואַליעס?

12 האָסטו זינט דײַן לעבטאָג באַפֿוילן דעם פֿרימאָרגן?
אָנגעוויזן דעם באַגינען זײַן אָרט?
13 כּדי אָנצונעמען די ברעגן פֿון דער ערד,
אַז די רשָעים זאָלן אַראָפּגעשאָקלט ווערן פֿון איר.
14 זי שעמערירט אַזוי ווי זיגלוואַקס,
און עס ליגט אַזוי ווי אַ מלבוש.
15 און פֿון די רשָעים ווערט פֿאַרמיטן זייער ליכט,
און דער אויפֿגעהויבענער אָרעם ווערט צעבראָכן.

16 ביסטו געקומען צו די קוואַלן פֿון ים,
און אויפֿן גרונט פֿון תּהום אומגעגאַנגען?
17 זײַנען דיר אַנטפּלעקט געוואָרן די טויערן פֿון טויט,
און האָסטו די טויערן פֿון טויטשאָטן געזען?
18 האָסטו איבערגעקוקט ביז די ברייטקייטן פֿון דער ערד?
זאָג, אויב דו ווייסט דאָס אַלץ.

19 אויף וואָסער וועג רוט דאָס ליכט?
און די פֿינצטערניש, וווּ איז איר אָרט,
20 אַז דו זאָלסט זי נעמען צו איר געמאַרק,
און אַז דו זאָלסט פֿאַרשטיין די שטעגן צו איר הויז?
21 דו ווייסט דאָס, וואָרום דו ביסט דענצמאָל שוין געווען געבאָרן,
און די צאָל פֿון דײַנע טעג איז גרויס!

22 ביסטו געקומען צו די אוֹצרות פֿון שניי,
אָדער האָסטו די אוֹצרות פֿון האָגל געזען,
23 וואָס איך האָב באַהאַלטן פֿאַר אַ צײַט פֿון נויט,
פֿאַרן טאָג פֿון קריג און מלחמה?

24 אויף וואָסער וועג צעטיילט זיך דאָס ליכט,
צעשפּרייט זיך דער מזרח-ווינט איבער דער ערד?
25 ווער האָט דורכגעהאַקט פֿאַר דער פֿלייצונג אַ גראָבן,
און אַ וועג פֿאַרן דונערגעוויטער?
26 צו מאַכן רעגענען אויף אַ לאַנד אָן אַ מענטשן,
אַ מדבר אָן אַ מוטערמענטשן דערין;
27 אָנצוזעטן אַ וויסטקייט און אַ וויסטעניש,
און מאַכן שפּראָצן אַן אויסוואַקס פֿון גראָז.
28 האָט דער רעגן אַ פֿאָטער?
אָדער ווער האָט געבאָרן די טראָפּנס טוי?
29 פֿון וועמעס בויך איז אַרויס דער אײַז?
און דער פֿראָסט פֿון הימל, ווער האָט אים געבאָרן?
30 אַזוי ווי שטיין ווערן וואַסערן פֿאַרגליווערט,
און דער פּנים פֿון תּהום ווערט פֿאַרשטאַרט.

31 קענסטו בינדן די קייטן פֿון זיבנשטערן,
אָדער די שטריק פֿון אָריאָן לויז מאַכן?

32 קענסטו אַרויסברענגען די מזלות אין זייער צײַט,
און דעם בער מיט זײַנע קינדער אַרויספֿירן?
33 ווייסטו די געזעצן פֿון הימל?
צי מאַכסטו זײַן געוועלטיקונג אויף דער ערד?
34 קענסטו אויפֿהייבן צום וואָלקן דײַן קָול,
אַז אַ שפֿע פֿון וואַסער זאָל דיך באַדעקן?
35 קענסטו אַרויסשיקן בליצן, זיי זאָלן גיין,
און זאָגן צו דיר: דאָ זײַנען מיר?

36 ווער האָט אַרײַנגעטאָן אין די נירן חכמה?
אָדער ווער האָט געגעבן דעם גײַסט פֿאַרשטאַנדיקייט?
37 ווער ציילט איבער די וואָלקנס מיט חכמה?
און די לאָגלען פֿון הימל ווער גיסט אויס?
38 ווען דער שטויב איז צונויפֿגעגאָסן ווי גוס,
און די גרודעס זײַנען צוזאַמענגעבאַקן.
39 קענסטו פֿאַנגען פֿאַר דער לייבינטע רויב,
און דעם באַגער פֿון די יונגלייבן אָנפֿילן,
40 ווען זיי בייגן זיך אין די נאָרעס,
ווען זיי זיצן אין צודעקן אויף דער לויער?
41 ווער גרייט אָן דעם ראָב זײַן שפּײַז,
ווען זײַנע קינדער שרײַען צו גאָט,
ווען זיי וואַנדערן אום אָן עסן?

לט

1 ווייסטו די צײַט ווען די שטיינציגן געבערן?
גיסטו אַכטונג ווען די הינדינס האָבן ווייען?
2 ציילסטו די חדשים ווען זיי דאַרפֿן דערפֿילן,
און ווייסטו די צײַט פֿון זייער געבערן?
3 זיי קניִען, זיי לאָזן דורכברעכן זייערע קינדער,
זיי וואַרפֿן אַרויס זייערע געבורטן.
4 זייערע יונגע ווערן שטאַרק, זיי וואַקסן אויפֿן פֿרײַען,
זיי גייען אַוועק, און קערן זיך ניט אום צו זיי.

5 ווער האָט אַרויסגעלאָזט דעם וואַלדאייזל פֿרײַ,
און די בינד פֿון דעם ווילדאייזל ווער האָט לויז געמאַכט,
6 וואָס איך האָב געמאַכט דעם מדבר פֿאַר זײַן הויז,

און זאַלציק לאַנד פֿאַר זײַנע וווינונגען?
7 ער לאַכט פֿון דעם טומל פֿון שטאָט,
ער הערט ניט קיין טרײַבערס געשרייען.
8 די נישטערונג פֿון די בערג איז זײַן פּיטערונג,
און איטלעך גראָז זוכט ער נאָך.

9 וועט דער ווילדער ווילן דיר דינען?
צי וועט ער נעכטיקן בײַ דײַן קאָריטע?
10 קענסטו צובינדן דעם ווילדער מיט זײַן שטריק צו דער בײַט?
צי וועט ער בראָנעווען די טאָלן הינטער דיר?
11 קענסטו זיך פֿאַרזיכערן אויף אים, ווײַל זײַן כּוח איז גרויס,
און איבערלאָזן אויף אים דײַן מי?
12 קענסטו אים אָנטרויען, אַז ער וועט אָפּברענגען דײַן זאָמען,
און אײַנזאַמלען די תּבֿואה פֿון דײַן שײַער?

13 דער פֿליגל פֿון שטרויספֿויגל קלאַפּט לוסטיק –
צי איז דאָס דער פֿלעדער און פֿעדער פֿון שטאָרך?
14 פֿאַר וואָר, זי לאָזט איבער צו דער ערד אירע אײַער,
און אין שטוב לאָזט זי זיי אויסברוטן.
15 און זי פֿאַרגעסט אַז אַ פֿוס קען זיי צעקוועטשן,
און אַ חיה פֿון פֿעלד קען זיי צעטרעטן.
16 זי איז האַרט צו אירע קינדער ווי צו ניט אירע;
אומנישט מעג זײַן איר מי, זי איז אָן אַנגסט,
17 וואָרום גאָט האָט זי געמינערט פֿון חכמה,
און איר ניט אײַנגעטיילט מיט שׂכל.
18 אַצונד הייבט זי די פֿליגלען אין דער הייך,
זי לאַכט פֿון פֿערד און פֿון זײַן רײַטער.
19 גיסטו דעם פֿערד גבֿורה?
באַקליידסטו זײַן האַלדז מיט שטורעם?
20 מאַכסטו אים שפּרינגען ווי אַ הייישעריק?
דער הילך פֿון זײַן הירזשען איז אַן אימה.
21 ער גראַבלט אין טאָל, און פֿרייט זיך מיטן כּוח,
ער גייט אַרויס דעם וואָפֿן אַנטקעגן.
22 ער לאַכט פֿון אַנגסט, און ווערט ניט דערשראָקן,
און ער קערט ניט צוריק פֿאַר אַ שווערד.
23 לעבן אים קלינגט דער פֿײַלבײַטל,

דער פֿלאַמיקער שפּיז און די פּיקע.
24 מיט רַעש און רוגזה שלינגט ער די ערד,
און קען ניט אײַנשטיין בײַם קָול פֿון אַ שופֿר.
25 ווי נאָר אַ שופֿר, זאָגט ער: אַהאַ!
און פֿון ווײַטן דערשמעקט ער מלחמה,
דעם דונער פֿון די הויפּטלײַט און די שאַלונג.

26 דורך דײַן שׂכל פֿליט דען דער שפּאַרבער,
שפּרייט זײַנע פֿליגלען קיין דָרום?
27 צי אויף דײַן באַפֿעל הייבט זיך אויף דער אָדלער,
און מאַכט זײַן נעסט אין דער הייך?
28 אויף אַ פֿעלדז רוט ער און ווײַלט,
אויף אַ שפּיץ פֿעלדז און אַ באַרגפֿעסטונג.
29 פֿון דאָרטן קוקט ער אויס זײַן עסן,
פֿון ווײַטן זעען זײַנע אויגן.
30 און זײַנע יונגע זופּן בלוט,
און וווּ דערשלאָגענע דאָרטן איז ער.

מ 1 און גאָט האָט געענטפֿערט איִובֿן, און האָט געזאָגט:
2 וויל זיך קריגן מיטן אַלמאַכטיקן דער טאַדלער?
דער וואָס וויכּוחט זיך מיט גאָט זאָל עס ענטפֿערן.

3 האָט איִובֿ געענטפֿערט גאָט און האָט געזאָגט:

4 זע, ווינציק וואָס בין איך; וואָס קען איך דיר ענטפֿערן?
איך טו אַרויף מײַן האַנט אויף מײַן מויל.
5 איין מאָל האָב איך גערעדט, און וועל מער ניט ענטפֿערן;
יאָ, צוויי מאָל און וועל עס ניט ווידער טאָן.

6 האָט גאָט געענטפֿערט איִובֿן פֿון שטורעם און האָט געזאָגט:

7 גורט אַקאָרשט אָן ווי אַ מאַן דײַנע לענדן;
איך וועל דיך פֿרעגן, און דו מאַך מיך וויסן.
8 צי ווילסטו אויך פֿאַרשטערן מײַן משפּט?
ווילסטו מיך באַשולדיקן כּדי דו זאָלסט גערעכט זײַן?

9 אָדער צי האָסטו אַן אָרעם ווי גאָט,
און מיט אַ קָול ווי ער קענסטו דונערן?
10 ציר זיך אַקאָרשט אָן מיט שטאָלץ און הויכקייט,
און גלאַנץ און שיינקייט זאָלסטו אָנטאָן.
11 פֿאַרשפּרייט דעם גרים פֿון דײַן צאָרן,
און זע ווו אַ שטאָלצער און דערנידער אים.
12 זע ווו אַ שטאָלצער און מאַך אים אונטערטעניק,
און צעטרעט די רשָעים אויף זייער אָרט.
13 באַהאַלט זיי אין שטויב אין איינעם,
זייער פּנים פֿאַרדעק אין פֿאַרבאָרגעניש.
14 און איך אויך וועל דיר מודה זײַן,
אַז דײַן רעכטע האַנט קען דיר העלפֿן.

15 זע נאָר דעם וואַסערפֿערד וואָס איך האָב געמאַכט לעבן דיר;
גראָז ווי אַ רינד עסט ער.
16 זע נאָר, זײַן כּוח איז אין זײַנע לענדן,
און זײַן שטאַרקייט אין די פֿליישפֿעדים פֿון זײַן בויך.
17 ער שטעלט אויף זײַן עק ווי אַ צעדערבוים,
די אָדערן פֿון זײַנע דיכן זײַנען ווי צווײַגן.
18 זײַנע ביינער זײַנען רערן פֿון קופּער,
זײַנע קנאָכנס ווי אײַזערנע שטאַנגען.
19 ער איז די פּער פֿון גאָטס דרכים,
בלויז זײַן באַשעפֿער קען ברענגען [אויף אים] זײַן שווערד.
20 וואָרום פּוטער טראָגן אים די בערג,
וואָס אַלע חיות פֿון פֿעלד שפּילן זיך דאָרטן.
21 אונטער לאָטוסביימער ליגט ער,
אין פֿאַרבאָרגעניש פֿון ראָר און זומפּ.
22 לאָטוסביימער באַשירעמען אים מיט זייער שאָטן,
אים רינגלען אַרום ווערבעס פֿון טײַך.
23 זע, דער טײַך פֿלייצט אַריבער, און ער אײַלט זיך ניט,
ער איז זיכער, ווען אַ ירדן שפּאַרט זיך אין זײַן מויל.
24 קען מען פֿאַר זײַנע אויגן אים כאַפּן,
מיט פּאַסטקעס דורכלעכערן די נאָז?

25 קענסטו אַרויסציִען דעם לִויָתן מיט אַ ווענדע,
און מיט אַ שטריק אַראָפּשלעפּן זײַן צונג?

26 קענסטו אַרײַנטאָן אַ ראָר אין זײַן נאָז,
אָדער מיט אַ דאָרן דורכבויערן זײַן קינבאַק?
27 וועט ער זיך פֿיל בעטן בײַ דיר?
צי וועט ער רעדן צו דיר ווייך?
28 וועט ער שליסן אַ בונד מיט דיר,
זאָלסט אים נעמען פֿאַר אַן אייביקן קנעכט?
29 קענסטו זיך שפּילן מיט אים ווי מיט אַ פֿויגל,
און אים צובינדן פֿאַר דײַנע מיידלעך?
30 וועלן זיך דינגען שותּפֿים איבער אים?
וועלן זיי אים צעטיילן צווישן די הענדלער?
31 קענסטו אָנפֿילן מיט שטעכערס זײַן פֿעל,
און מיט פֿישהאָקן זײַן קאָפּ?
32 טו אַרויף אויף אים דײַן האַנט!
דערמאָן זיך די מלחמה, וועסטו עס מער ניט טאָן.

מא

1 זע, די האָפֿענונג ווערט צום נאַרן;
שוין פֿון זײַן אָנבליק ווערט מען דאָך אַנידערגעשלײַדערט.
2 ניטאָ דער אַכזר אויף זיך וואָס זאָל אים וועלן אויפֿרייצן;
הײַנט ווער איז דער וואָס קען זיך שטעלן פֿאַר מיר?

3 ווער עס טרעט אַרויס אַקעגן מיר, דעם באַצאָל איך;
וואָס אונטערן גאַנצן הימל איז מײַן.
4 זאָל איך אים פֿאַרשווײַגן זײַנע פּלוידערײַען,
און דאָס האָפֿערדיקע רעדן, און זײַן שיינעם מַעֲנה-לשון?

5 ווער האָט אָפּגעדעקט דעם אויבערשלאַק פֿון זײַן מלבוש?
צו זײַן טאָפּעלן געביס ווער קען צוקומען?
6 די טירן פֿון זײַן פּנים ווער האָט געעפֿנט?
אַרום זײַנע ציין איז אַן אימה.
7 שטאָלץ זײַנען די פּאַנצערשופּן,
צונויפֿגעשלאָסן ווי מיט אַ זיגל אַ פֿעסטן;
8 איינע צו דער אַנדערער זײַנען זיי נאָנט,
אַז אַ לופֿט קען ניט דורכגיין צווישן זיי.
9 איינע צו דער צווייטער איז באַהעפֿט,

זיי האַלטן זיך פֿעסט און צעשיידן זיך ניט.
10 זײַן ניסן שטראַלט אַרויס אַ ליכט,
און זײַנע אויגן זײַנען ווי די ברעמען פֿון פֿרימאָרגן.
11 פֿון זײַן מויל גייען פֿלאַמען,
פֿונקען פֿײַער רײַסן זיך אַרויס.
12 פֿון זײַנע נאָזלעכער גייט אַ רויך,
ווי פֿון אַ קאָכיקן טאָפּ און ברענעדיקן ראָר.
13 זײַן אָטעם גליט ווי קוילן,
און אַ פֿלאַקער גייט אַרויס פֿון זײַן מויל.
14 אויף זײַן האַלדז רוט די שטאַרקייט,
און אים פֿאַרויס טאַנצט די אַנגסט.
15 די קנייטשן פֿון זײַן פֿלייש זײַנען באַהעפֿט;
עס איז פֿעסט אויף אים, עס רירט זיך ניט.
16 זײַן האַרץ איז פֿעסט ווי שטיין,
יאָ, פֿעסט ווי אַן אונטערשטער מילשטיין.
17 פֿאַר זײַן הייב שרעקן זיך די מאַכטיקע,
פֿון צעבראָכנקייט ווערן זיי אויסער זיך.
18 וויל מען אים אָנקריגן, קען קיין שווערד ניט באַשטיין,
קיין שפּיז, קיין וואַרפֿשפּיז, און קיין פֿײַל.
19 ער באַטראַכט אײַזן פֿאַר שטרוי,
און קופּער פֿאַר האָלץ פֿאַרפֿוילטן.
20 אים פֿאַריאָגט ניט דער זון פֿון בויגן;
פֿאַרקערט אין שפּרײַ ווערן פֿאַר אים שלײַדערשטיינער.
21 ווי שפּרײַ זײַנען פֿלעקער גערעכנט,
און ער לאַכט פֿון רַעש פֿון דער פּיקע.
22 זײַן אונטערזײַט איז שפּיציקע שאַרבנס;
ער בעט אויס אַ דרעששליטן אויפֿן קויט.
23 ער צעקאָכט ווי אַ טאָפּ די טיפֿעניש,
ער מאַכט דעם ים ווי זויד.
24 הינטער זיך לאָזט ער אַ ליכטיקן שטעג;
מע מיינט דער תּהום איז גרײַזגראָ.
25 ניטאָ אויף דער ערד זײַן גלײַכן,
געמאַכט צו זײַן אָן אַ מורא.
26 אויף יעטוועדער העכסטן קוקט ער אַראָפּ,
ער איז דער מלך איבער אַלע שטאָלצע חיות.

מב

1 האָט איובֿ געענטפֿערט גאָט און האָט געזאָגט:
2 איך ווייס אַז אַלץ קענסטו טאָן,
און קיין טראַכטונג איז ניט פֿאַרמיטן פֿון דיר.
3 ווער קען דאָס פֿאַרהוילן די כּוונה אָן פֿאַרשטאַנדיקייט?
דרום זאָג איך אַז איך פֿאַרשטײ ניט;
ווּנדער זײַנען דאָס פֿאַר מיר, און איך ווייס ניט.
4 הער, איך בעט דיך, און איך וועל רעדן;
איך וועל דיך פֿרעגן, און דו מאַך מיך וויסן.
5 מיט געהער פֿון אויער האָב איך פֿון דיר געהערט,
און אַצונד האָט מײַן אויג דיך געזען.
6 דרום פֿאַראַכט איך מײַנע רייד און האָב חרטה,
אין שטויב און אַש.

7 און עס איז געווען נאָך דעם ווי גאָט האָט גערעדט די דאָזיקע
ווערטער צו איובֿן, האָט גאָט געזאָגט צו אֶליפֿז דעם תּימָני: מײַן
צאָרן גרימט אויף דיר און אויף דײַנע צוויי גוטע פֿרײַנט, פֿאַר וואָס
איר האָט ניט גערעדט וועגן מיר אַזוי אויפֿריכטיק ווי מײַן קנעכט
איובֿ. 8 און אַצונד נעמט אײַך זיבן אָקסן און זיבן ווידערס, און גייט
צו מײַן קנעכט איובֿן, און איר זאָלט אויפֿברענגען אַ בראַנדאָפּפֿער
פֿאַר אײַך, און איובֿ מײַן קנעכט וועט מתפּלל זײַן פֿאַר אײַך, וואָרום
בלויז זײַן פּנים שוין איך, אײַך ניט אָנצוטאָן קיין שאַנד, ווײַל איר
האָט ניט גערעדט וועגן מיר אַזוי אויפֿריכטיק ווי מײַן קנעכט איובֿ.

9 איז אֶליפֿז דער תּימָני, און בִלדַד דער שוחי, און צופֿר דער נַעֲמָתי,
געגאַנגען, און זיי האָבן געטאָן אַזוי ווי גאָט האָט צו זיי גערעדט; און
גאָט האָט געשוינט איובֿס פּנים.

10 און גאָט האָט אומגעקערט איובֿס שאָדן, אַז ער האָט מתפּלל
געווען פֿאַר זײַנע גוטע פֿרײַנט; און גאָט האָט געמערט אַלץ וואָס
איובֿ האָט געהאַט טאָפּל. 11 און אַלע זײַנע ברידער, און אַלע זײַנע
שוועסטער, און אַלע זײַנע באַקענטע פֿון פֿריִער, זײַנען געקומען צו
אים, און האָבן געגעסן מיט אים ברויט אין זײַן הויז, און זיי האָבן
אים באַדויערט, און אים געטרייסט אויף אַל דעם בייז וואָס גאָט
האָט אויף אים געבראַכט; און זיי האָבן אים געגעבן איטלעכער אַ
קשׂיטה, און איטלעכער אַ גילדערנעם נאָזרינג.

12 און גאָט האָט געבענטשט אִיובֿס לעצט מער ווי זײַן אָנהייב, און
ער האָט געהאַט פֿערצן טויזנט שאָף, און זעקס טויזנט קעמלען, און
טויזנט געשפּאַן רינדער, און טויזנט אייזעלינס. 13 און ער האָט
געהאַט זיבן זין און דרײַ טעכטער. 14 און ער האָט גערופֿן דעם
נאָמען פֿון איינער ימִימה, און דעם נאָמען פֿון דער צווייטער קציעָה,
און דעם נאָמען פֿון דער דריטער קֶרֶן־הַפּוך. 15 און אין גאַנצן לאַנד
האָבן זיך ניט געפֿונען אַזעלכע שיינע פֿרויען ווי אִיובֿס טעכטער. און
זייער פֿאָטער האָט זיי געגעבן אַ נחלה צווישן זייערע ברידער.

16 און אִיובֿ האָט געלעבט נאָך דעם הונדערט און פֿערציק יאָר; און
ער האָט געזען זײַנע קינדער און זײַנע קינדס־קינדער, פֿיר דורות.
17 און אִיובֿ איז געשטאָרבן אַלט און זאַט מיט טעג.

© 2005 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.